

НАРЪЧНИК

НА СЛУЖИТЕЛЯ
НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ОХРАНА”,
ИЗПЪЛНЯВАЩ ЗАДАЧИ ВЪВ ВРЪЗКА С ОХРАНА НА
МАГИСТРАТИ И ТЕХНИ БЛИЗКИ

2014 г.

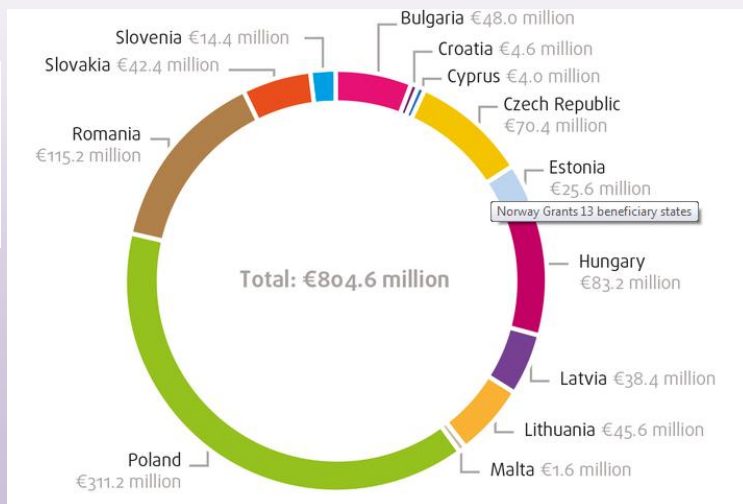
Наръчникът е разработен в рамките на предефиниран проект № 5 „Повишаване капацитета на служителите в ГД „Охрана” в съответствие с международните стандарти с цел постигане на по-ефективна съдебна система”, с финансовата подкрепа на Норвежкия финансов механизъм 2009-2014 г., Програмна област 31 Повишаване на капацитета и изграждане на сътрудничество в съдебната система.

Цялата отговорност за неговото съдържанието се носи от бенефициента - ГД „Охрана” и при никакви обстоятелства не може да се приема, че този документ отразява официалното становище на Програмния оператор или на Донора.

За донора

В периода 2009-2014 г. Норвежкия финансов механизъм подкрепя 61 програми в 13 европейски държави. Норвежкия финансов механизъм е достъпен за тринадесетте страни-членки, които се присъединиха към ЕС през 2004, 2007 и 2013 г.

За настоящия период по Норвежкия финансов механизъм са отделени осемстотин и четири милиона евро. Решаващият орган по схемата за безвъзмездна финансова помощ е Министерството на външните работи на Кралство Норвегия. Норвегия също така осигурява 95% от финансирането на Финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство (EEA Grants).

СЪСТАВИТЕЛ: ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ОХРАНА”, МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО
Георги Тошев, инспектор “охрана сгради” в ОЗ “Охрана-Враца”
Красимир Лалев, началник група „специална подготовка”, Национална служба за охрана
Редакции:
Митко Янков, началник отдел ОЗ “Охрана-Стара Загора”
Силвина Собаджиева, правен консултант

Контакти за кореспонденция:

Електронна поща: nfm.project@gdo.bg / Интернет страница: <https://www.gdo.bg>

СЪДЪРЖАНИЕ:

□	Уводна част	2
□	Глава първа	5
	Историческо развитие на дейността по охрана на магистрати в	5
	Р България.....	5
□	Глава втора	7
	Правна рамка на института „охрана на магистрати“	7
	1.Обект на охраната:.....	7
	2.Цели на охраната	10
	3.Субект на охраната.....	11
	4. Процедура по поемане на охраната	17
	5. Видове охрана	21
	6. Прекратяване на охраната	26
	7. Допълнителни разпоредби по Наредба №1 / 2011 г.	28
	8. Оценка на заплахата и характеристика на риска	28
□	Глава трета	31
	ТАКТИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ, ПРЕДПРИЕМАНИ ОТ ЕКИПА	
	ЗА ОХРАНА	31
	РАЗДЕЛ I.....	31
	ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ.....	31
	РАЗДЕЛ II.....	32
	НАПАДЕНИЕ.....	32
	РАЗДЕЛ III	39
	ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОХРАНАТА	39
	РАЗДЕЛ IV	46
	ВИДОВЕ ОХРАНА	46
	РАЗДЕЛ V	56
	Авангард.....	56
	РАЗДЕЛ VI.....	64
	Кортеж	64

Чл.6.от Конституцията на Р България гласи:

(1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права.

(2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Свободата е естествено право на личността, чието признаване и гарантиране е основополагащо за развитието на човечеството и света такъв какъвто го познаваме днес. Свободата, като основно право на личността, като общочовешка ценност получава гаранции, както на национално ниво, посредством нормата на Конституцията, така и от наднационални източници на правото с пряко действие за РБ. Такива източници са **Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи** – основополагащ акт и правен инструмент на Съвета на Европа в сила за РБ след ратифицирането ѝ през 1992 г. и **Хартата на основните права на Европейския съюз**.

Правото на свободата по смисъла на Конституцията и посочените международни актове не трябва да се абсолютизира. Човекът може да съществува и да се развива само като част от някаква организирана общност. Като всяка позната организационна форма, така и обществото, предполага приемане от отделната личност на определени ограничения в абсолютната свобода и свеждането ѝ до граници осигуряващи непротиворечивост, равнопоставеност и хармония в отношенията. Водещият принцип при прецизиране на посочените ограничения се изразява в това, че правата и свободите на отделната личност се простират до там, от където започват правата и свободите на останалите членове на обществото.

Границите на правата и свободите на отделната личност се определят от самото общество чрез създаване на правила за поведение, общозадължителният характер, на които, се

обезпечава чрез извеждането им в писани източници на правото. Те са организирани в йерархична система от източници от национален и наднационален характер. Тяхното непротиворечиво единство и функционирането на ефективни гаранции за спазването им обуславя реално функциониращото **върховенство на закона**.

Върховният закон на всяка държава възлага функциите по налагане и утвърждаване върховенството на закона на органите на съдебна власт.

Според Конституцията на Република България /КРБ/, съдът е единственият държавен орган, имащ правомощието да правораздава /чл.119 от КРБ/.

На прокуратурата е възложен общия надзор за законност, тя привлича към отговорност лица за извършени престъпления от общ характер, ръководи разследването в досъдебната фаза, в съдебната фаза участва като държавен обвинител, осъществява надзор за законност при изпълнение на наказанията и мерките за принуда /чл.127 от КРБ/.

Част от съдебната власт е и следствието, организирано в следствени отдели към окръжните прокуратури.

Статут на магистрат в нашата правна система, следователно, КРБ дава на съдиите, прокурорите и следователите. Изключителните правомощия, които магистратите получават във връзка с правораздаването и контрола за законност, мотивира законодателя да регламентира определени гаранции за тяхната независимост. Такива гаранции са най-вече тяхната несменяемост и завишената грижа за тяхната безопасност. В тази връзка е разработен и институтът „охрана на магистрати“.

Настоящият наръчник е преди всичко с практическа насоченост и има за цел да подпомогне служителите, пряко изпълняващи задачи по охрана на магистрати в разбирането на основни юридически, организационни и тактически аспекти, свързани с охраната на магистрати и техни близки.

Наръчникът цели, освен това, да създаде пълно и точно разбиране за обществената значимост на охраната, тъй като вярваме, че това ще създаде в служителите решителност, самочувствие и самоувереност, абсолютно необходими в конкретната обстановка за постигане целите на охраната. Това предполага включително абстрахиране от длъжността и ранга,

както на охранявания магистрат, така и на други лица, и умение за решително действие с необходимата бързина и неотложност.

Систематизирането на материята в Наръчника е продиктувано от стремежа последователно да бъдат запознати служителите с общественото значение на института „охрана на магистрати“, неговото историческо възникване и развитие в Р България, правната рамка на института с коментар на отделните текстове в съпоставка с добри чуждестранни практики и други норми от националното ни законодателство, уреждащи сходна материя. В Наръчника е отделено специално внимание на тактическите прийоми, използвани при персоналната охрана. Тази част е разработена с участието на експерти на Националната служба за охрана при президента на Р България, които анализират, обобщават и споделят един изключително богат практически опит, натрупан в 135-годишната история на НСО в областта на охраната на лица.

**Историческо развитие на дейността по охрана на магистрати в
Р България**

Началото на института „охрана на магистрати“ съвпада със създаването на ГД „Охрана“ с постановление на МС № 48/26.02.2003 год. и обн. в ДВ бр.21 от 2003 год.

Към онзи момент в структурата на ГД „Охрана“ – МП е сформирани сектор „Охрана на съдии, прокурори, следователи и свидетели“. Дейността на Дирекцията се е осъществявала на основание чл.36Д от ЗСВ, чл.97А от НПК и Наредба №1 от 30.01.2003 г. на Министъра на правосъдието за структурата, организацията и дейността на охраната на органите на съдебната власт, а конкретно, по отношение охраната на магистрати, уредбата е била детайлизирана с Инструкция № 1036/08.10.2003 г. на министъра на правосъдието за условията и реда за осъществяване охраната на съдии, прокурори и следователи.

5

Във връзка със ЗЗЛЗВНП през 2006 г. в структурата на ГД „Охрана“ се формира специализиран отдел „Бюро по защита“, правопреемник на сектор „Охрана на съдии, прокурори, следователи и свидетели“ и включващ в своята структура два сектора – „Защита на застрашени лица“ и „Охрана на съдии, прокурори и следователи“.

На 07.08.2007 г. в бр.64 на ДВ е обнародван и влиза в сила нов Закон за съдебната власт, където в самостоятелна глава, вече на законово ниво се уреждат статутът и функциите на ГД „Охрана“. В чл.391, ал.2, т.3 е регламентирана и дейността по охраната на съдии, прокурори и следователи. В тази връзка, със заповед № ЛС-04-133 от 13.02.2007 г., министърът на правосъдието определя „Правила за условията и реда за осъществяване на охраната на съдии, прокурори и следователи“, като отменя Инструкция № 1036/08.10.2003 г.

През 2011 г. се приема Закон за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн. в ДВ бр.1/2011г. и влиза в сила от 04.11.2011 г.), като регламентацията, касаеща охраната на съдии, прокурори и следователи вече се съдържа в чл.391, ал.3, т.3 от ЗСВ, предвижда се издаване на наредба за условията и реда за организиране и осъществяване охраната на тези лица..

В своята кратка история охраната на магистрати, като част от дейността на ГД „Охрана“, търпи непрекъснато възходящо развитие, както в структурно отношение, така и като развитие и усъвършенстване на правна регламентация. През 2011 г. този процес достига своето най-високо ниво и институтът е изведен в Закона за съдебната власт. Охраната на магистрати е възложена като изключителна функция на ГД „Охрана“, в чиито състав влизат структури, тясно специализирани в практическото осъществяване на дейността по охраната.

Правна рамка на института „охрана на магистрати“

В системата от нормативни актове на РБ, охраната на магистрати е регламентирана на две нива – законово и подзаконово.

На законово ниво уредбата се съдържа в **Закона за съдебната власт**:

чл.391 ал.3 т.3 (изм. - ДВ, бр. 1 от 2011 г., в сила от 04.01.2011 г.)ГДО организира и осъществява охраната на съдии, прокурори и следователи - при условия и по ред, определени с наредба на министъра на правосъдието, съгласувано с Висшия съдебен съвет.

По този начин охраната на магистрати е изведена като **самостоятелна функция** възложена като изключително правомощие на ГД „Охрана” - специализиран орган с полицейски правомощия по ЗМВР към министъра на правосъдието.

7

На подзаконово ниво, правната регламентация на института „охрана на магистрати“, на основание чл.391 ал.3 т.3 от ЗСВ е детайлизирана с **Наредба №1/21.04.2011 г. за условията и реда за организиране и осъществяване охраната на съдии, прокурори и следователи.**

Наредбата урежда в необходимите предели следните въпроси:

1.Обект на охраната:

Чл. 1. (1) С тази наредба се уреждат условията и редът за организиране и осъществяване охраната на съдии, прокурори и следователи, застрашени във връзка с изпълнението на служебните им задължения.

(2)При условията и по реда на тази наредба охрана може да бъде осигурена и на членове на семейството на съответния съдия, прокурор и следовател.

Наредбата визира две категории лица като обект на охраната:

- **магистрати** – съдии, следователи и прокурори, но само когато са застрашени във връзка с изпълнението на

служебните им задължения, независимо от това дали тези задължения са свързани с наказателно, гражданско или административно производство.

- **членове на семейството на застрашения магистрат** – в Наредбата не се съдържа разпоредба, която да определя кръга от лица, които се включват в общото понятие „**членове на семейството**“. Трудно съдържанието на това понятие може да бъде изведено по аналогия от други нормативни актове, където се съдържа легална дефиниция, тъй като там тя е дадена само с оглед на обществените отношения, които регулира съответния акт – в едни случаи кръгът от лица обхванати от това понятие е по-широк, а в други случаи, този кръг е по-тесен. Така например:

В Закона за общинската собственост

§2. от допълнителните разпоредби

„Семейство по смисъла на този закон са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак.

В Закона за здравното осигуряване

§1 т.20 от допълнителните разпоредби

"Членове на семейството" са съпруг, съпруга, деца до 18-годишна възраст, а ако продължават образованието си - до 26-годишна възраст, а ако са недееспособни или трайно нетрудоспособни - независимо от възрастта.

В Кодекса за социално осигуряване

чл.45 ал.4 (Изм. - ДВ, бр. 19 от 2010 г.) За членове на семейството на осигуреното лице се считат неговите възходящи и низходящи по права линия, съпругът и съпругата.

При липса на еднозначна законова дефиниция на понятието "членове на семейството" отправна точка при неговото тълкуване за нуждите на Наредбата следва да бъдат нормативно изведените в чл.2 цели на института „охрана на магистрати“.

Необходимостта от охрана възниква като резултат от съществуваща заплахата и нейната цел е да не се допусне неправомерно въздействие върху магистрата, чрез

застрашаване на неговата личност или личността на свързани с него лица. Неправомерното въздействие може да се реализира не само чрез застрашаване на най-близкото обкръжение на магистрата, но и чрез застрашаване на един по-широк кръг от лица, намиращи се в роднински или други близки отношения с него и поради това необоснованото стесняване на кръга лица подлежащи на защита, ще попречи за постигане целите на охраната.

В нашето законодателство съществува нормативен акт, уреждащ сходни обществени отношения, свързани със заплаха и необходимост от защита, и това е **Законът за защита на лица застрашени във връзка с наказателното производство (ЗЗЛВНП)**. При него законодателят е възприел по-гъвкав подход при определяне на кръга от лица, подлежащи на защита, като е акцентирал върху близката връзката между лицето, върху което се цели оказване на неправомерно въздействие и лицата, чрез застрашаването на които се постига това въздействие.

Чл. 3. Специална защита по този закон могат да получат следните застрашени лица:

9

3. лица, пряко свързани с лицата по т. 1 и 2 - възходящи, низходящи, братя, сестри, съпруг или лица, с които се намират в особено близки отношения.

Аналогична уредба е дадена и в друг сходен институт-временната защита на свидетели по чл.123 от НПК.

Чл. 123. (1) Прокурорът, съдията-докладчик или съдът по искане на свидетеля или с неговото съгласие вземат мерки за неговата незабавна защита, когато са налице достатъчно основания да се предполага, че в резултат на свидетелстването е възникнала или може да възникне реална опасност за живота или здравето на свидетеля, на неговите възходящи, низходящи, братя, сестри, съпруг или лица, с които се намира в особено близки отношения.

Тъй като ЗЗЛЗВНП и чл.123 от НПК уреждат обществени отношения, сходни с тези уреджани от Наредбата и при това разпоредбите на чл.123 ал.1 от НПК и чл.3 ал.2 от ЗЗЛЗВНП напълно кореспондират с целите на охраната на магистрати, то изцяло в унисон с изискванията на чл.46 от Закона за нормативните актове, би било едно разширително тълкуване за нуждите на Наредбата на понятието „членове на семейството“ .

Като извод, следователно, можем да тълкуваме, че под членове на семейството може да се имат предвид: **„възходящи, низходящи, братя, сестри, съпруг или лица, с които застрашения магистрат се намира в особено близки отношения“**.

Практическият смисъл от изясняването на този въпрос е, че поемането на охраната на тези лица, е възможно и законосъобразно.

2.Цели на охраната

Чл. 2. Охраната на съдии, прокурори и следователи се осъществява с цел:

- 1. осигуряване на тяхната защита, предотвратяване и недопускане извършването на неправомерни действия спрямо тях или членове на техните семейства;*
- 2. осигуряване на безопасни условия за изпълнение на служебните им задължения;*
- 3. оказване възпиращо въздействие по отношение на трети лица, подготвили извършването на неправомерни действия спрямо съдия, прокурор или следовател или членове на неговото семейство.*

10

Целите на охраната са ядрото, около което се концентрират всички дейности по охраната. Длъжностните лица, ангажирани с охраната планират и организират охранителните мерки, а охраняващият екип подбира подходящите тактики именно с оглед постигане целите на охраната по чл.2. При това, тези цели не включват само обезпечаване на физическата неприкосновеност на застрашеното лице, но и осигуряване на безопасност при изпълнение на служебните задължения на работното място. Организацията на охраната и нейното осъществяване следва в оптимална степен да ограничава възможностите за реализиране на противоправни посегателства срещу охраняваното лице. Така, ако лицето замислило посегателството наблюдава действията на охраняващия екип, за да открие пропуски, липсата на такива ще го демотивира да реализира своя замисъл. Обратното също е напълно валидно - когато в организацията на охраната са допуснати пропуски и осъществяването ѝ не е на

необходимото ниво, това утвърждава в лицето, планирало противоправно посегателство, представата, че охраната е неефективна, лесно ще бъде преодоляна и го мотивира да предприеме действия за реализирането на плана.

3. Субект на охраната

Чл. 3. (1) Охраната се организира от директора/началника на съответното териториално звено на Главна дирекция „Охрана“ към Министерството на правосъдието (ГД „Охрана“).

(2) Охраната се осъществява от служители на съответното териториално звено за охрана, преминали специализиран курс на обучение.

(3) Служителите, които осъществяват охраната на съответния съдия, прокурор или следовател, изпълняват правата и задълженията си по чл. 393, ал. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ). В тези случаи в съответствие с изискванията на чл. 394 ЗСВ съответният съдия, прокурор или следовател е длъжен да оказва съдействие на служителите на ГД „Охрана“ при изпълнение на техните задължения.

(4) Контрол върху дейността на служителите, осъществяващи охраната по чл. 1, се извършва от:

1. министъра на правосъдието или оправомощено от него лице;

2. главния директор на ГД „Охрана“ или оправомощено от него лице;

3. директорите/началниците на териториалните звена на ГД „Охрана“.

Организацията на охраната се осъществява на **местно ниво** от съответния началник на териториално звено на ГД „Охрана“, като този подход се е наложил като най-удачен и е възприет при охраната на магистрати в страни като Холандия, Италия и Румъния. При организацията на охраната, съответният началник може да получи методическа помощ и съдействие от специализиран сектор „Охрана на съдебни сгради и магистрати“ в структурата на ГДО-ЦУ.

В практиката на ГД „Охрана“ по охрана на магистрати са възниквали и особени хипотези, при които застрашеният магистрат изпълнява служебни задължения в орган на съдебната власт със седалище в района на едно териториално звено, а ежедневно пътува и има местоживеее в района на друго териториално звено. При такъв прецедент, използваният в чл.3 ал.1 от Наредбата термин „началника на съответното териториално“ не дава еднозначен и императивен отговор на въпроса началникът на кое от двете териториални звена е компетентен по смисъла на чл.3 да организира охраната. При посочената фактология, изцяло в компетентността на главния директор на ГД „Охрана“ е да прецени по целесъобразност, на началника на кое териториално звено да възложи организирането на охраната, при това в случаи на продължителна охрана и/или такава свързана с използването на значителни сили и средства, не съществува нормативно установена пречка, включително и в чл.3 ал.2, в екипите осъществяващи охраната да бъдат включени сили и средства от териториални звена, началниците, на които нямат отношение към организирането на охраната. Както бе посочено, ГД „Охрана“ в своята практика вече е използвала такъв подход и преценката по целесъобразност е адекватно решение.

Осъществяването на охраната /чл.3 ал.2/ също се извършва на **местно ниво** от служители на съответното териториално звено. По идентичен начин е уреден този въпрос в Холандия, Италия и Румъния, с тази разлика, че в тези държави охраната се извършва от служители на полицията, преминали специална подготовка.

Изискване за **специална подготовка** на служителите, осъществяващи охраната е въведено с чл.3 ал.2 от Наредбата, като в тази връзка, началниците на териториални звена, със заповеди определят служители от съответното звено, които при възникнала необходимост ще участват в охраната на застрашени магистрати. След определянето им със заповед на началника на териториалното звено, служителите се включват в специализирани курсове по охрана на магистрати, ако такива има, организирани в рамките на ГДО или е налице споразумение за това със сродни служби като Националната служба за охрана.

По отношение на служителите, определени за охрана на магистрати, се въвеждат завишени изисквания за физическа

подготовка, като конкретните параметри се съдържат в специализираната методика за обучение и контрол на служителите в ГД „Охрана” по физическа подготовка - приложение към Правилата за професионалното обучение на служителите от Главна дирекция „Охрана” към Министерство на правосъдието.

Независимо че се въвеждат завишени изисквания по физическа подготовка, в годишните тематични планове за провеждане на професионалното обучение, за служителите определени за охрана на магистрати не се предвижда допълнително време за повишаване и поддържане на физическата подготовка, различно от времето предоставено на всички останали служители за постигане на обикновените изисквания за физическа годност. Подобен пропуск може да бъде преодолян от началниците на териториалните звена, като същите, отчитайки особеностите на дейността по охраната на магистрати и завишените изисквания към служителите натоварени с тази дейност, осигурят на последните допълнително време за повишаване на тяхната физическа подготовка. Такава стъпка би била напълно обоснована, като се вземе предвид разпоредбата на чл.58 от Правилата, който регламентира долна, но не и горна граница на времето за провеждане на занятия по физическа подготовка.

13

Чл.58. Обучението по физическата подготовка се провежда в установеното за структурното звено работно време, за не по-малко от 2 учебни часа седмично.

В годишните тематични планове за провеждане на професионалното обучение най-често не са предвидени специализирани теми касаещи регламента, организацията и тактиката при охрана на магистрати, като това е продиктувано вероятно от спецификата на материята и оскъдните материали, свързани с нея. Надяваме се с изготвянето на настоящия Наръчник, тази празнота ще бъде запълнена.

При осъществяване на охраната служителите от екипа упражняват **полицейските правомощия** по ЗМВР, към които препраща нормата на чл.393 ал.1 от ЗСВ /чл.3 ал.3 от Наредбата/. Следва само да се отбележи, че стереотипът на упражняване на тези правомощия в хода на дейността по охраната на магистрата се различава от общия стереотип на тяхното упражняване в хода на ежедневните дейности по охрана на съдебни сгради, конвоиране и принудително довеждане. Стереотипът по който се упражняват

полицейските правомощия в хода на охраната изцяло зависи и е подчинен на целите, които се преследват с охраната. Така например, ако при осъществяване охрана на съдебна сграда, дадено лице не изпълни разпореждане, то следващата стъпка е установяване на самоличност и съставяне на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. Не такъв ще бъде стереотипът на осъществяване на това правомощие в хода на дейността по охраната на магистрат, където ако при придвижването на екипа, дадено лице не изпълни разпореждане на охраняващ служител. В този случай екипът няма да спре, за да установява самоличност и съставя актове, защото по този начин ще изложи на риск охраняваното лице и ще компрометира целите на охраната, а по най-бързия начин ще изведе охраняваното лице от зоната на конфликта.

Във втората част на чл.3 ал.3 от Наредбата е предвидено задължение за съдействие от страна на застрашения магистрат, което е обосновано с разпоредбата на чл.394 от ЗСВ. Длъжностните лица, които организират и осъществяват охраната, следва да подхождат изключително внимателно, когато решат да аргументират пред застрашеното лице задължението му за съдействие с разпоредбата на чл.394 от ЗСВ. Макар и Наредбата да поставя знак за равенство между съдействието дължимо от магистрата и общото задължение за съдействие по чл.394 от ЗСВ, то използването на този текст от ЗСВ за нуждите на охраната на магистрати, не може да се приеме без известни резерви. Мотивите за тях са следните:

Охраната на магистрати има за цел да се защити телесната им неприкосновеност от противоправни посегателства. Тази цел се постига съгласно чл.6 от Наредбата, посредством осъществяване на лична физическа охрана на лицето и охрана на жилището, която може да бъде физическа /чл.10 ал.2/ или техническа чрез използване на сигнално-охранителна техника, видео-наблюдение и система за контрол на достъпа /чл.10 ал.3/.

Реализирането на тези, безспорно необходими мерки за охрана обаче, е свързано в по-малка или по-голяма степен с ограничаване или засягане на определени конституционно закрепени права на охраняваното лице като например:

Чл.32 ал.2 от Конституцията на РБ „Никой не може да бъде следен, филмиран, фотографиран, записван или

подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие“

Очевидно е, че неизбежното и непрекъснато присъствие на екипа за охрана около охранявания магистрат ще накърни правото на неприкосновеност на личния живот. При използване на видео-наблюдение, СОТ и контрол на достъпа в охраняваното жилище неминуемо ще се извършват записи на магистрата и членовете на неговото семейство, т.е. мерките за защита са свързани с накърняване правото на неприкосновеност на личния живот гарантирано от чл.32 от КРБ.

Чл.33 ал.1 от КРБ „Жилището е неприкосновено. Без съгласието на обитателя никой не може да влиза и остава в него“

Тази неприкосновеност на жилището на охраняваното лице също ще бъде накърнена, както при физическата защита на магистрата, така и при осъществяване на мерките, свързани с охраната на неговото жилище.

Чл.34 ал.1 от КРБ „Свободата и тайната на кореспонденцията и другите съобщения са неприкосновени“

При осъществяване на охраната служителите от екипа за охрана неизбежно ще станат свидетели на телефонни разговори и срещи на магистрата, с което и визираната в чл.34 неприкосновеност, също се накърнява.

Чл.35 ал.1 от КРБ „Всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели“

По време на охраната маршрутите за придвижване се определят не от охраняваното лице, а от охраняващия екип и не е задължително да съвпадат с неговите очаквания и предпочитания. По този начин се налагат и ограничения в правото на свободно придвижване.

В глава втора от Конституцията, част от която са и посочените разпоредби, са визираны основите права на гражданите. Изключително право на титуляра на тези права е да прецени дали ще ги упражнява и дали ще даде съгласие за ограничаването им. Именно в тази връзка, при формулирането на част от разпоредбите законодателят е използвал думата

„съгласие“ на носителя на дадено право, като задължително условие за допускане на действия, накърняващи това право.

В чл.394 от ЗСВ е визирано общо задължение за правните субекти да оказват съдействие, а неизпълнението на това задължение е скрепено с административна санкция - глоба. Задължението за съдействие не може да се тълкува като задължение за отказ от определени конституционно закрепени права. В противен случай би се стигнало до парадокса да бъде наложена административна санкция глоба за това, че правният субект не е упражнил едно свое право да направи отказ от свои права. Санкции могат да се налагат за неизпълнение на задължения, а не за неупражняване на права.

От казаното до тук следва, че дължимото от магистрата съдействие по време на охраната е специфично, то е следствие от изразеното от него **съгласие** за ограничаване на конституционно закрепени права във връзка с охранителните мерки. Именно защото неговата задължителност произтича от даденото съгласие, а не следва от разпоредбата на чл.394 от ЗСВ, последиците по неоказването на това съдействие са свързани само с института на охраната и водят до прекратяване на охраната, а не до глоба. Например: магистратът дава съгласие за охрана на жилището, но отказва да осигури достъп, за да бъде инсталирана съответната техника. Задължението за осигуряване на достъп е по конкретен повод и следва от даденото съгласие, защото магистратите нямат общо задължение по чл.394 от ЗСВ да допускат в жилищните си помещения инсталирането на охранителна техника от ГДО.

С оглед на горното, по-конструктивно би било, при среща на длъжностните лица, организиращи и осъществяващи охраната със застрашеното лице, вместо пряко да му се изтъква задължението по чл.394 от ЗСВ, да се постъпи диалогично, като му бъде разяснено естеството на заплахата и високия риск за неговата личност и тази на неговите близки. По този начин лицето само би достигнало до убеждението, че е неговото пълно съдействие ще сведе до минимум съществуващите рискове.

Предварителни консултации със застрашеното лице преди поемането на охраната не са чужди в практиката по защита на магистрати в Холандия и Италия. Изразяване на съгласие на застрашеното лице с мерките за охрана е предвидено и по българското законодателство при регламентирането на

защитата по ЗЗЛЗВНП и временната защита на свидетели по чл.123 от НПК.

4. Процедура по поемане на охраната

Чл. 4. (1) Заплаха към съдия, прокурор или следовател може да бъде отправена лично или получена чрез съответните звена на Министерството на вътрешните работи (МВР) или на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

2) При получаване на сигнал за заплаха административният ръководител на съответния съдия, прокурор и следовател изготвя мотивирано предложение до министъра на правосъдието чрез главния директор на ГД „Охрана“ за осигуряване на необходимата охрана.

3) В тридневен срок от получаването на сигнала главният директор на ГД „Охрана“ изпраща предложението по ал. 2 заедно с мотивирано становище за осигуряване на охрана или за отказ. Охраната се осъществява въз основа на заповед на министъра на правосъдието.

4) Степента на застрашеност се преценява въз основа на оценка на заплахата, която се изготвя съгласно Методика за оценка на заплахата и характеристика на риска (приложение № 1).

(5) При неотложни случаи охрана се осигурява незабавно от съответното териториално звено за охрана, в чийто район е съдията, прокурорът или следователят, въз основа на заповед на главния директор на ГД "Охрана". Проверка на сигнала се извършва съвместно със съответното звено на МВР. В тези случаи се уведомява министърът на правосъдието.

Чл. 5. *Непосредствено след поемане на охраната съответният съдия, прокурор или следовател попълва декларация за съдействие по чл. 394 ЗСВ (приложение № 2).*

Наредбата предполага две възможности за получаване на сигнала за заплахата:

- заплахата може да се отправи лично към магистрата;

- заплахата може да се получи чрез специализираните звена на МВР и ДАНС.

Независимо от това как ще се получи сигнала за заплахата, инициирането на процедурата към момента е възложено единствено на административния ръководител на застрашения магистрат, който изготвя мотивирано предложение до министъра на правосъдието чрез главния директор на ГД „Охрана”.

Наредбата не съдържа задължение за административния ръководител след получаване на сигнала да информира за него магистрата, за който се отнася сигнала. Такова задължение не е предвидено и за звеното на МВР и ДАНС. При тази формулировка съществува възможност процедурата по поемане на охраната да започне без знанието на съответния магистрат. Такава хипотеза е неприемлива, тъй като може да постави магистрата в положение без да разбира естеството на риска, да трябва да приеме мерките, с които ще бъдат ограничени неговите конституционно закрепени права. Запознаването със сигнала за заплахата и на лицата, за които той се отнася и комуникацията с тях, за да разберат правилно нивото на риск, са предпоставка за даване на съгласие и оказването на съдействие от страна на лицето, без които охраната нито би била допустима, нито възможна на практика.

В Наредбата **не е изрично предвиден срок**, в който, след получаване на сигнала за заплахата административният ръководител следва да изготви и изпрати мотивираното предложение.

Ако се направи съпоставка между заплахата за магистрат и заплахата за свидетели и други лица, застрашени във връзка с наказателното производство по действащия към момента регламент на тези институти в чл.123 от НПК и ЗЗЛЗВНП, ще се установят няколко концептуални разлики. Докато заплахата за свидетеля се презумира /предполага/от съда и органите на досъдебното производство въз основа естеството на неговите показания, то заплахата срещу магистрат е обективен факт, за съществуването на който е получена информация. Заплахата срещу свидетеля може и въобще да не възникне като реален факт, докато заплахата към магистрата не само е възникнала, за да стане основание за поемане на охраната, но е възможно информацията за нея да е получена на един сравнително късен етап, когато организаторите вече имат план, изучили са

поведението и навиците на магистрата, изучили са района и др. Ето защо, фактори като **бързина, оперативност и гъвкавост** са не само пожелателни, но са задължително условие за пресичане на заплахата и постигане целите на охраната.

С оглед на посочените особености и в случай на поискано становище, правилно би било длъжностните лица от ГДО **да препоръчат** на съответния административен ръководител, мотивираното предложение да се изготви в най-кратък срок.

След изготвяне на мотивираното предложение, същото се изпраща на министъра на правосъдието, но това става чрез главния директор на ГД „Охрана” /чл.4 ал.3/. За главния директор е предвиден **три дневен срок**, в който изготвя **мотивирано становище** за осигуряване на охрана или отказ и го изпраща на министъра заедно с мотивираното предложение на административния ръководител.

В мотивите към становището главният директор посочва фактическите и правни основания за осигуряване на охрана или отказ, като елемент от обосновката на последните е и **степенята на застрашеност**, преценена въз основа оценка на заплахата и характеристика на риска /чл.4 ал.4/.

Охраната се осъществява на основание **заповед на министъра на правосъдието** /чл.4 ал.3/. В заповедта задължително се посочва **вида на охраната** /лична физическа и/или охрана на жилището /чл.7/.

Освен разгледаната до тук обща хипотеза на поемане на охрана, в чл.4 ал.5 Наредбата регламентира и т.н. **особена хипотеза**, при която **в неотложни случаи** охраната се поема **незабавно със заповед на главния директор на ГД „Охрана”**, за което се **уведомява министъра на правосъдието**.

Макар и тази особена хипотеза да е предвидена като **изключение**, то в практиката на ГДО по охраната на магистрати тя се е наложила като **правило**. Утвърдили се в практиката подход, процедурата по чл.4 ал.5 да бъде използвана в повечето случаи на поемане на охраната, независимо че е предвидена като изключение, е оправдан и не е продиктуван от стремеж да се заобиколи неоснователно общата процедура, а от желание в оптимална степен да се ограничат възможностите за неправомерни въздействия срещу застрашеното лице, като се вземат предвид онези общи

особености на **заплахата**, които вече бяха разгледани. Именно реалната възможност моментът на получаване на сигнала за заплахата да се доближава по време или да съвпадне с предприемането на действия за нейното реализиране, обосновават по-честото използване в практиката на специалната процедура по чл.4 ал.5, която осигурява **незабавност** в предприемане на мерките по охраната.

Като задължителен елемент от фактическия състав на процедурата по охраната на магистрати, реализиран макар и непосредствено след поемане на охраната, Наредбата извежда подписването на **декларация за съдействие/чл.5/**. Задължителният образец на декларацията е регламентиран в Приложение №2 от Наредбата. Особеното в случая се заключава в това, че ако охраняваните лица са няколко например магистратът и членовете на семейството му, то декларация се подписва от **всяко охранявано лице**. Макар и формулировката на чл.5 да предполага, при граматическо ѝ тълкуване, че декларация се подписва само от съответния съдия, следовател или прокурор, то едно такова стеснително тълкуване е необосновано. Декларацията за съдействие е акт на конкретно лице, съдържащ негово волеизявление за ангажиране с лично съдействие при реализиране на охранителните мерки обезпечаващи персоналната му безопасност. Охраната на едно лице е **невъзможна** без личното му съдействие или въпреки изричното му несъгласие. Целите на охраната са постижими само при налични **взаимни и еднопосочни** усилия на охраняващия екип и охраняваното лице.

В случай, че охраняваното лице е от категорията лица, които не могат да формират правно валидна воля, то би следвало да се приложат общите правила на българското законодателство, уреждащи такива хипотези и декларацията да се подпише от негов законен представител.

Наредбата не урежда случаи, при които се прави отказ да се подпише декларация за съдействие по чл.5. Макар и да липсва изрична уредба, обстоятелството, че декларацията за съдействие е **задължителен елемент** от фактическия състав на охраната, обосновава извода, че при липса на този елемент не биха били налице всички условия за реализиране на охраната и макар вече при поета охрана, липсата на декларация би следвало да доведе до **прекратяване на охраната**.

5. Видове охрана

Чл. 6. Видовете охрана са лична физическа охрана и охрана на жилището.

А/ Лична физическа охрана

Чл. 8. (1) Личната физическа охрана е дейност по защита на телесната неприкосновеност от противоправни посягателства, като може да бъде денонощна, за определени часове и за определени случаи. Тя може да бъде осъществявана от един служител, от екип от двама и повече служители на ГД „Охрана“, както и с един, два или с три автомобила.

(2) Ръководителят на екипа по ал. 1 изготвя план, който се утвърждава от директора/началника на териториалното звено за охрана. Екземпляр от плана се изпраща на директора/началника на съответния отдел в ГД „Охрана“ за извършване на контрол и оказване на методическа помощ при изпълнението му.

(3) В плана по ал. 2 задължително се определят:

1. начинът на придвижване - пеша или с автомобил;
2. видовете формации за построяване на служителите от охраняващия екип;
3. конкретните задължения на всеки служител от екипа;
4. действията на служителите от охраняващия екип при възникване на критична ситуация.

(4) При необходимост ръководителят на екипа може да иска съдействие от органите на МВР за изпълнение на конкретна дейност по осъществяване на охраната.

(5) За осъществяване на лична физическа охрана на съдия, прокурор и следовател или на членове на неговото семейство могат да се използват служебни моторни превозни средства на ГД „Охрана“ или лични - на съответния съдия, прокурор и следовател.

Чл. 9. (1) Задълженията на ръководителя на екипа по чл. 8 са:

1. да отговаря за въоръжението и оборудването на служителите от екипа;

2. да докладва всяка седмица пред контролиращия за дейността на екипа, а при необходимост да го информира незабавно;

3. да отговаря за планирането, управлението и контролирането на наряда по охраната и да поддържа връзка с охранявания съдия, прокурор или следовател;

4. в зависимост от конкретната ситуация да определя облеклото на служителите от екипа - униформено или цивилно.

(2) По предложение на ръководителя на охраняващия екип със заповед на директора/началника на съответното териториално звено за охрана могат да се привличат и други служители за осъществяване на конкретна дейност.

(3) По време на осъществяването на охраната ръководителят на охраняващия екип не се променя, като при обективна невъзможност да изпълнява функциите си се заменя с друг.

22

Личната физическа охрана е първия от двата вида охрана регламентирани с Наредбата, като тя е насочена към запазване телесната неприкосновеност на застрашеното лице.

Личната физическа охрана може да бъде:

- денонощна

-за определени часове

-за определени случаи

Най-ефективна обаче е защитата, когато е спазен принципа за **непрекъснатост** на охраната.

В зависимост от конкретните обстоятелства, охраната може да бъде реализирана от **един или повече на брой служители**, но с оглед реализирането на различните тактически формации и постигане на оптимално ограничаване на възможностите за посегателства срещу застрашеното лице, минимално **необходимият брой служители е трима**.

При осъществяване на личната физическа охрана могат да се използват до **три автомобила /чл.8 ал.1/**. Същите могат да

бъдат както **служебни**, така и **лични** на застрашеното лице или комбинация от двата вида автомобили /чл.8 ал.5/. Наредбата не предвижда използване на служебни бронирани автомобили, като в това отношение може да се направи съпоставка с Италия, където винаги при охраната на магистрат по правило се използват до три бронирани автомобили, в зависимост от нивото на риска..

Независимо от силите и средствата ангажирани в охраната, задължително се определя **ръководител на екипа**, като той е обвързан с определени задължения. На първо място, той **изготвя план за охраната** /чл.8 ал.2/ - планът се утвърждава от началника на съответното териториално звено и екземпляр от него се изпраща на началника на съответния отдел в ГД "Охрана" за извършване на контрол и оказване на методическа помощ при изпълнението му.

Минималното **съдържание на плана** е посочено в чл.8 ал.3, но този минимум не ограничава ръководителя на екипа да включи в плана и допълнителни въпроси, които с оглед конкретните обстоятелства и целите на охраната е необходимо да бъдат уредени с плана.

23

По отношение на плана е приложима разпоредбата на § 3. от допълнителните разпоредби на Наредбата:

§ 3. Изготвянето и съхранението на документите, свързани с организирането и осъществяването на охраната на съдия, прокурор или следовател или на членове на неговото семейство, се извършват по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

При наличието на това изискване на преден план излизат чисто технически трудности, касаещи изготвяне и съхранение на документите по организация на охраната, поради липса на регистратури за класифицирана информация в териториалните звена. Поради тази причина, на практика, след изготвяне на плана същият се изпраща и се съхранява в регистратурата на ГД „Охрана” и запознаването на служителите от екипа с него става в тази регистратура.

Длъжностните лица, ангажирани в организацията и осъществяването на охраната, следва да имат предвид, че не само документите свързани с охраната се ползват от специалната защита на ЗЗКИ, но и **всички сведения и данни за магистрати и защитени лица, спрямо които се осъществява охрана**. Въпросните сведения и данни, на

основание чл.26 ал.3 от ЗЗКИ, са категоризирани със заповед на главния директор на ГДО като „служебна тайна” със следващите се от това възможности за реализиране на наказателна отговорност по НК в случай на извършени от служителите съставомерни деяния.

Други задължения на ръководителя на екипа са предвидени в чл.9 от Наредбата, но всички те са преди всичко организационни и не изчерпват всички негови отговорности, следващи се от участието му в екипа за охрана.

Специалните задължения на ръководителя на екипа, свързани пряко с охраната, ще бъдат разгледани в главата, уреждаща тактическите действия на екипа при осъществяване на охраната.

За ръководителя на екипа съществува възможност при необходимост да иска съдействие от органите на МВР за изпълнение на конкретна дейност по осъществяване на охраната /чл.8 ал.4 от Наредбата/. Във връзка с Наредбата е разписана Глава трета от Споразумението за взаимодействие между Министерство на вътрешните работи и Главна дирекция „Охрана” при Министерство на правосъдието от 12.08.2013 г. Чл.8 ал.4 има предвид съдействие в конкретен момент от охраната и за конкретна дейност. В тези случаи в практиката се е затвърдил подхода информацията да преминава през съответния началник на областно звено, който, при наличие на положително становище от ГДО-ЦУ, съвместно с началника на съответното РУП, организира и контролира съдействието.

Например в практиката по охрана на магистрати (във връзка с осъществяване само лична физическа охрана на магистрат в рамките на работното време), за да се осигури възможност за мониторинг във времето, извън определеното време за лична охрана, се е искало съдействие от СОД-МВР за монтиране на паник-бутон в жилището на лицето. В този случай обектът се квалифицира като „служебен“ и реакцията на сигналите от паник-бутона се осъществява незабавно от екипите на полицията.

Като цяло при охраната на магистрати терминът „съдействие“ следва да се разглежда в по-широки граници. Става въпрос не просто за „съдействие“, а на практика за „взаимодействие“ между МВР и ГД „Охрана”, както на централно, така и на местно ниво. Необходимостта от взаимодействие следва от

самото естество на института „охрана на магистрати“, който се привежда в действие при наличие на реална заплаха. От естеството и особеностите на заплахата се определят видовете мерки за охрана и дейностите свързани с тях. При наличие на заплаха трудно би се организираща ефективна охрана без съдействието на МВР за оценка на заплахата, тъй като те разполагат с дългогодишни и добре развити структури за придобиване на информация, от различни източници. Взаимодействието не предполага пълен достъп на ГД „Охрана“ до информацията на МВР и източниците за нея, нито пък пълен достъп на структурите на МВР до информацията, която се създава, събира, обработва и съхранява в ГД „Охрана“ във връзка с охраната. Във всички тези случаи се прилагат изискванията на Закон за защита на класифицираната информация. Структурите взаимодействат и обменят само тази по вид и обем информация, която е обективно необходима за постигане целите на охраната, при спазване на законовата и подзаконова уредба за работа с подобна информация. Несъмнено е обаче, че доброто взаимодействие между МВР и ГД „Охрана“ на всички нива е необходимо условие за постигане целите на охраната, включително и на началния етап при съвместната проверка на сигнала /чл.4 ал.5 от Наредбата/.

Б/ Охрана на жилището

Чл. 10. (1) *Охраната на жилището на съдия, прокурор или следовател е дейност по защита от противоправни посегателства, която се осъществява чрез физическа охрана или чрез охрана с технически средства.*

(2) *Физическата охрана включва охраната на жилището за определен период от време и се осъществява от служители на ГД "Охрана".*

(3) *Охраната с технически средства включва охраната на жилището със сигнално-охранителна техника, видеонаблюдение и система за контрол на достъпа.*

(4) *Охраната с технически средства се организира след извършване на охранително обследване от служители на ГД "Охрана".*

Охраната на жилището е вторият вид охрана регламентиран с наредбата. Тя може да бъде **физическа охрана**, реализирана от служители на ГД „Охрана“ и/или **техническа охрана**,

реализирана посредством СОТ, видео-наблюдение и системи за контрол на достъпа.

Техническа охрана се организира след извършване на **охранително обследване** по отношение на което би следвало да е приложим регламента на вече цитирания § 3. от Наредбата.

Охраната е насочена към опазване личността на магистрата или членове на неговото семейство, а не към опазване на неговото имущество. Възможността за охрана на жилището е по-скоро с цел ограничаване на вероятността за посегателства срещу личността на магистрата и членовете на неговото семейство, именно в жилището, където те прекарват голяма част от времето. Ето защо, тази възможност е помощна по отношение физическата охрана на магистрата и именно защото е такава, касае само жилищното помещение, а не вилни имоти, помощни и селскостопански постройки и др. Аргумент в подкрепа на това разбиране може да се изведе от разпоредбата на чл.391 от ЗСВ, където сред функциите на ГД „Охрана“, не попада охраната на имущество.

6. Прекратяване на охраната

***Чл. 11.** Охраната на съдия, прокурор или следовател се прекратява със заповед на министъра на правосъдието по предложение на главния директор на ГД „Охрана“ в следните случаи:*

- 1. при отпадане на основанията за нейното осъществяване;*
- 2. по писмено искане на съответния съдия, прокурор или следовател;*
- 3. при неосказване на съдействие по чл. 394 ЗСВ от охранявания съдия, прокурор или следовател.*

Случаите на прекратяване на охраната са изчерпателно изброени в чл.11, а именно:

- **при отпадане на основанията за осъществяване на охраната.**

Отпадането на основанията се констатира от специалисти на ГД „Охрана“ въз основа на периодична оценка на заплахата и характеристика на риска. Наредбата не регламентира изрично

през какъв период от време се извършва такава оценка, но нейната честота следва да бъде такава, че да не се допусне продължаване на охраната и свързаното с нея ограничаване правата на охраняваното лице необосновано дълъг период от време след промяна в обстоятелствата и отпадане на необходимостта. На практика, събирането на информация за индивидуализация на заплахата и нивото на риска е перманентен процес, при който се използват както гласни, така и негласни източници на информация.

- по писмено искане на съответния съдия, прокурор или следовател

За охраняваното лице не съществува задължение да мотивира искането, нито е предвидено ограничение във времето, когато може да направи такова искане.

- при неоказване на съдействие по чл. 394 ЗСВ от охранявания съдия, прокурор или следовател

Извършените от охраняваното лице действия или бездействия, с които се обезсмислят или затрудняват мерките по охраната, следва да бъдат **удостоверени с докладна записка от ръководителя на екипа или от служител от екипа** до съответния началник на областно звено, на когото е възложена организацията и контрола върху дейността по охраната, като последният докладва по съответния ред на главния директор на ГД „Охрана”.

Охраната се прекратява със **заповед на министъра на правосъдието** /чл.11/

Наредбата не регламентира в какъв **срок**, след установяване на обстоятелствата по чл.11, следва да бъде прекратена охраната. Целесъобразно и правилно би било това да стане в най-кратък срок, тъй като само онези ограничения в конституционните права на охраняваното лице, които са абсолютно необходими за елиминиране на заплахата, продължават докато трае заплахата и за които лицето е дало съгласие, са правомерни ограничения. Колкото по-скоро след настъпване на някое от обстоятелствата по чл.11 бъде прекратена охраната, толкова вероятността за неправомерни ограничения в конституционно закрепени права на лицето е по-ниска.

7. Допълнителни разпоредби по Наредба №1 / 2011 г.

§ 1. По реда на тази наредба се организира и осъществява и охраната на съдия, прокурор или следовател от друга държава на територията на Република България в изпълнение на международно споразумение или при условията на взаимност.

§ 2. Охрана на съдия, прокурор или следовател може да се осъществява и на територията на друга държава след съгласуване на действията с компетентните органи на съответната държава.

§ 3. Изготвянето и съхранението на документите, свързани с организирането и осъществяването на охраната на съдия, прокурор или следовател или на членове на неговото семейство, се извършват по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

8. Оценка на заплахата и характеристика на риска

28

Оценката на заплахата и характеристиката на риска е съществен елемент от процедурата по охраната. Това е безспорно нейният начален стадий, когато следва да се направи обективна преценка дали ли са основания за поемане на охраната, какви по вид охранителни мерки да бъдат предприети, какви сили и средства да бъдат привлечени, за да се неутрализира заплахата и т.н. Не по-малко обаче е важна и в хода на самата охрана, когато периодично следва да се преценява, дали прилаганите мерки и използваните сили и средства все още са адекватни на заплахата и са в състояние да я неутрализират, или пък основанията за поемане на охраната са отпаднали и тя следва да бъде прекратена.

Особеното значение на този елемент е обосновало и неговата подробна регламентация в **Методика за оценката на заплахата и характеристиката на риска /Приложение №1 към чл.4 ал.4/**

Методиката урежда следните положения:

1. Оценката на заплахата трябва да бъде индивидуална - за всяко лице, или обща - за всички членове на неговото семейство.

2. При определяне оценката на риска се вземат предвид:

а) може ли да се елиминира рискът;

б) може ли да се избегне рискът;

в) може ли да бъде намален рискът.

3. Вероятността на риска се определя по следната схема:

Оценка на вероятността на риска	Значение
Непосредствена	Конкретна информация от службите за сигурност и дата на инцидента.
Висока	Конкретна информация от службите за сигурност, но без дата, кога ще се случи.
Значителна	По-обща информация от службите за сигурност.
Средна	Няма информация, но е възможно да се случи.
Ниска	Няма информация от службите за сигурност и има малка вероятност от инциденти.

Незначителна	Много малка вероятност от инциденти.
---------------------	--------------------------------------

4. За да се изготви оценка на риска (заплахата), е необходимо да се събере максимално количество информация (разузнаване на субекта). Това е свързано с изготвяне на справки във всички полицейски бази данни.

5. При изготвяне оценката на риска се дава отговор на следните въпроси:

а) какъв би бил най-вероятният резултат, ако съдията, прокурорът или следователят не е защитен;

б) това би ли оказало влияние в обществото;

в) вероятно ли е да има медиен интерес.

6. При определяне на физическите рискове се вземат предвид:

а) има ли „реална и непосредствена“ заплаха за живота на субекта или има ли „реален и непосредствен“ риск субектът да бъде сериозно наранен;

б) какво се знае за източника на заплахата;

в) източникът на заплахата в състояние ли е да я осъществи;

г) налице ли е финансов ресурс и способност за изпълнение на заплахата;

д) има ли риск за служителите, които работят със субекта.

ТАКТИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ, ПРЕДПРИЕМАНИ ОТ ЕКИПА ЗА ОХРАНА

РАЗДЕЛ I ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Организацията на охраната на лица, заемащи важен държавен пост се отличава с изключителен динамизъм и представлява сложна система от взаимни обвързаности на много държавни ведомства.

За гарантиране сигурността на охраняваното лице, е необходимо усилията да бъдат насочени към своевременно и цялостно идентифициране на източниците на заплаха, приоритетното им поддръждане в зависимост от степента на опасност и прилагане на надеждни тактики за предотвратяване или неутрализиране на заплахите и ограничаване на неблагоприятните последици.

31

Важна особеност в охранителната дейност е, че независимо от съществуващите основни правила, които трябва да се спазват, шаблон не може да се прилага. Често възникват непредвидени ситуации и охраняващият служител, който е ограничен във времево отношение, трябва да вземе единствено правилното решение и да действа незабавно.

В психологически аспект, това състояние се разглежда като силно стресово и единствено високият професионализъм и добрата теоретична, и тактическа подготовка са в основата на вземането на бързи и правилни решения, а оттам и надеждност на охраната.

РАЗДЕЛ II НАПАДЕНИЕ

I. Организация на нападението

За да могат охранителните формации да действат ефективно, те трябва да познават организацията, методите и етапите на нападението. Проучванията на различни атаки по целия свят, анализирани от правоохранителните служби, разкриват някои общи явления при повечето нападения. Въпреки че нападатели определено имат предимство, те имат и слабости, които могат да се използват. Ако охранителната формация познава етапите на нападението, то може да използва тези фактически данни в своя полза и потенциално да предотврати атаката.

За да спре една атака, охранителната формация трябва да разбере как се осъществява тя. Организацията на едно нападение включва пет етапа.

II. Етапи на нападението

Хронологически, атаките имат едни и същи основни етапи.

32

1. Избор на целта - зависи от намеренията и потенциалните възможности на нападателите. Те търсят не само най-уязвимата цел, но също такава, която отговаря на техните нужди за символично значение или на тактическите им намерения.

2. Разузнаване на целта - то е част от организацията на нападението, която е необходима за успеха му. Това е единственият етап, в който нападателите ще разкрият намеренията си преди атаката. Всички атаки с цел убийство са включвали някаква форма на предварително разузнаване на целта. Не прави изключение и нападател с умствени разстройства, който типично действа сам.

За успешното извършване на нападението е необходимо следене на целта, за да се събере цялата информация и данни. Следват няколко основни принципи, които се съблюдават на този етап.

А. Следенето е главното средство за събиране на информация относно потенциалната цел на нападателите.

Б. Нападателите, които осъществяват следене, действат в малки екипи, те са относително неопитни.

В. Разузнаване се извършва от по-опитни лица, като целта им е да набавят подробна информация за обекта на нападение.

Г. Извършва се опресняване на получената информация, точно преди атаката.

Д. Нападателят се стремят да съберат сведения за охранявания. Те, освен това, се стремят да съберат сведения и за охранителната формация.

Е. Нападателят събират сведения чрез официални източници, различни медии или чрез нелегални връзки с хора от близкото обкръжение.

3.Планиране на нападението - става, след като нападателят са избрали целта си и са събрали разузнавателни данни.

А. За да започне този етап, групата трябва първо да направи преценка на потенциалните си възможности или както се наричат в експертния жаргон: „на точките на тактическо преимущество", за да реши дали може да реализира даден план за нападение. Например, има ли групата възможности за:

1. Изненада
2. Точно място на провеждане на атаката
3. Огневи линии
4. Зрителни полета
5. Превъзходство в численост и бойна техника
6. Избор на време, място и условия на атаката
7. Отвличане на вниманието, втора или продължение на първата атака.
8. Достатъчно човеко-бройки и съответното обучение за боравене с необходимото оръжие
9. Достатъчно материално-технически средства за извършването на атаката, т.е. превозни средства, фалшиви лични карти, униформи и т.н.
10. Възможност да бъдат на мястото на атаката преди самата атака, без да събуждат подозрение (най-малко 20 минути предварително)

Б. След като нападателите направят оценка на възможностите си и решат да пристъпят към планирането на атаката, те най-често правят репетиции или "сухи тренировки".

4.Атака - изпълнението на плана. Това става, след като цялото планиране на операцията е завършено и са проведени репетиции за превъзможване на трудностите, създадени от каквато и да са съществуващи пречки.

А. Част от този етап е наличието на конкретно избраното за целта лице, което осъществява, т.нар. "забелязване на целта", при който етап, лицето потвърждава, че набелязаната цел е на мястото за атака.

1. Забелязването на целта става само моменти преди атаката.

2. Лицето за разпознаване на целта ще бъде точно извън зоната на атаката.

3. Атакующият екип трябва по някакъв начин да получи сигнал, например по радио, по телефон, зрителен сигнал и т.н.

34

4. Охранителната формация трябва да бъде нащрек при присъствието на лице за разпознаване на целта. Ако се забележи такова, само секунди ви делят от атаката, защото разпознаването на целта слага началото на атаката.

Б. След като получат потвърждение, че целта е на мястото, нападателите ще разгърнат за действие изпълнителите си и покушението или нападението ще бъдат извършени.

5.Бягство - от мястото на нападението и потенциално използване на деянието за различни цели.

А. Фактът, че всички нападатели са готови да умрат за каузата, е мит.

Б. Те искат да осъществят атаката и да избягат, за да атакуват отново.

В. Имат нужда от такова място за атаката, което ще им даде възможност да се изтеглят.

1. Не искат да бъдат хванати в клопка.

2. Искат да имат възможност за оттегляне, ако атаката се провали.

Г. Ако е възможно, искат бързо да се смесят с тълпата.

Д. Някои нападатели използват деянията си, за да могат чрез средствата за масова информация да направят политически, религиозни и други изявления.

За охранителните формации е важно да разпознават петте етапа на нападението!

А. Нападателите трябва да осъществят всичките пет етапа, преди да проведат атаката.

Б. Ако нападателите бъдат лишени от който и да е от тези етапи, това ще намали възможността за атака, правейки я по-трудна и следователно по-опасна за тях.

В. Една от задачите на охранителната формация е да лиши нападателите от някой от етапите и да се опита да ги накара да се насочат към по-лесна, по-слабо охранявана цел.

Г. Когато разглеждаме нападенията по целия свят, откриваме, че на местата на атаките са били налични всички тези етапи. Служителите, ангажирани с безопасността, трябва да използват тези знания за възпиране на бъдещи атаки.

Организацията на нападението, както и преминаването през различните му етапи може да бъде осъществена и само от едно лице.

III. Основания за нападение и начини за осъществяването му

Почти всяка страна в света има в историята си случаи на нападение или на опит за такова, насочени срещу обществено значими личности.

Преди да бъдем в състояние да предпазваме хората от нападение, трябва да имаме основно понятие защо хората

извършват такива и какви главни методи са били използвани в миналото.

VI. Причини за нападение

А. Идеологическо-политически мотив: Присъщ е за онези, които целят да засегнат символи, олицетворяващи или заявяващи открито различни политически, идеологически или хуманитарни гледни точки. Обикновено към това се стремят подривни организации или отделни екстремисти чрез атентати или действия, насочени към създаване на хаос, дестабилизация и недоверие към институциите.

Б. Икономически причини: Подбудата е убеждението, че набелязаната жертва е виновна за бедното икономическо положение на народа, на група от хора или пряко на самия нападател.

В. Религиозен мотив: Характерен за онзи, който вижда в нападението или във всеки друг насилствен метод средство за разпространение на своето верую, изразяващо се в атентати, насочени към унищожението на лица и символи от различните религии.

Г. Психологически причини:

1. Умопомрачение, фанатизъм или емоционална нестабилност са фактори при повечето, ако не и при всички действителни атаки.

2. Съвсем не е необичайно причините за нападението да са повече от една. Психологическите причини, обаче, са най-често срещаните.

Д. Мотив на наемника: Типичен за онзи, който действа с единствената цел да получи парично възнаграждение, оставайки следователно безучастен към законността на мотивацията на този, който поръчва действието, причиняващо вреда на охраняваното лице.

V. Осъществяване на нападението и избор на оръжие за целта

А. Оръжия с близък обсег

1. От близко разстояние, нападателят е очи в очи с жертвата.

2. Не се иска голямо умение.

3. Оръжията, които се използват най-често, са пистолет и нож.

4. Необходимо е преди атаката да се проведе известно разузнаване, най-малкото да се разбере маршрутът на жертвата. В течение на историята дебненето се е развило като начин за това.

Б. Оръжия с далечен обсег

1. Обикновено жертвата е отдалечена на повече 6-7м.

2. Често се използва дългоцевно оръжие, но може да се включи и пистолет.

3. За да се постигне успех, се изисква повече умение.

а. умение при боравене с оръжие

б. по-усъвършенствано оръжие

в. може да не се улучи поради фактора разстояние

4. Необходимо е разузнаване, за да се разучи маршрутът и мястото, подходящо за атака.

В. Експлозиви

1. Изискват по-специфични умения. Трябва да се знае как:

а. да се направи

б. да се постави

в. да се взриви

2. Обикновено е необходима материално-техническа и разузнавателна подкрепа.

Г. Отвлечане

1. Отвлеченото лице е по-ценно живо, а това почти винаги е свързано с изпълнението на исканията, отправени от извършителите.

2. Отвлечането е най-сложният метод за атака. За него са необходими:

а. екип за атака

б. екип за разузнаване

в. убежище

г. екип по материално-техническото снабдяване/за следене

РАЗДЕЛ III ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОХРАНАТА

I. Основни принципи на охраната

А. Непрекъснатост - охраняваното лице не трябва да остава без охрана в нито един момент от денонощието.

Б. Охраната се осъществява в 360-градусов периметър, както и в хоризонтални и вертикални равнини.

В. Охраняваното лице винаги се движи с **екип за лична охрана** (ЕЛО) при напускане на охраняван обект.

Г. Жилището и основните маршрути за предвижване на охраняваното лице задължително се обезпечават.

II. Цел на охраната

А. Основна цел на екипа на охраната

Основната цел на охраната е да защити охраняваното лице от физическа вреда и от ситуации, които могат да застрашат неговата личност или свобода.

Опасностите могат да бъдат следните:

1. Убийство
2. Непредумишлено убийство
3. Различни физически заплахи
4. Изнудване
5. Отвличане
6. Нападение

Второстепенна цел на екипа на охраната

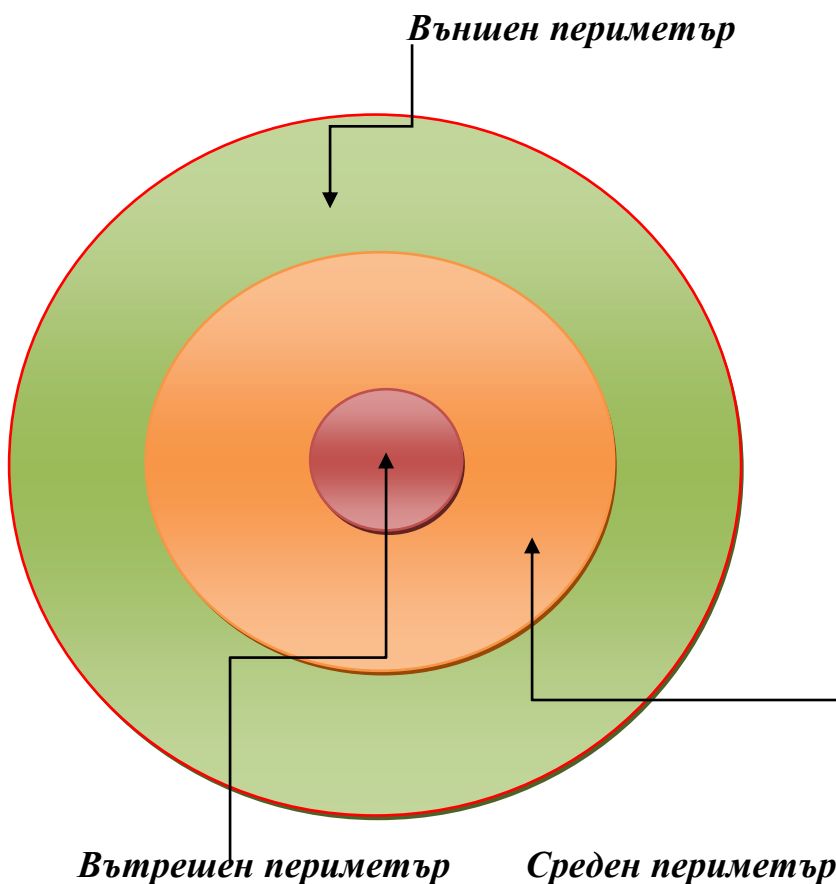
Второстепенната цел на охраната е да се защити охраняваното лице от посегателства над честта и достойнството. Дори когато няма непосредствена заплаха или нападение, нивото на защита не трябва да намалява, за да се предотвратят всички опити за посегателство над охраняваното лице.

III. Концентрични кръгове и тесни точки

За да се охранява едно лице, трябва да се установят безопасни зони, оградени с периметър на охрана.

А. Около охранявания от всяка страна трябва да бъдат установени три безопасни зони. Периметрите тогава се разделят на три концентрични кръга на охрана, познати като:

1. Вътрешен периметър
2. Среден периметър
3. Външен периметър

Б. Всеки периметър дава достъп на все по-малко хора през него.

В. Тези три кръга дават възможност да се прави ефективно филтриране. Ако някой се промъкне през външния кръг, той ще бъде задържан или при средния или при вътрешния кръг.

Г. Разположението на охранителите в периметъра зависи от степента на заплаха, от наличния персонал или от средствата, с които се разполага.

Тесни точки

Тясна точка или точка на тактическо преимущество наричаме най-вероятното място за извършване на нападение, създаващо определени предимства на нападателя/те.

А. Най-често посещавани места и обекти:

1. Местоживеене
2. Месторабота
3. Спортни центрове
4. Заведения за хранене и др.

Тези места осигуряват възможност за дълготрайно наблюдение и изучаване, както на охраняваното лице, така и на методите и действията на охраната му.

Използваните входове и изходи на тези обект, трябва често да бъдат сменяни, както и по възможност да се използват такива, намиращи се на места със силно ограничени достъп и видимост (под навеси, зад паравани вътрешни входове и др.).

Б. Най-често използвани маршрути за предвижване, с автомобили и пеша са:

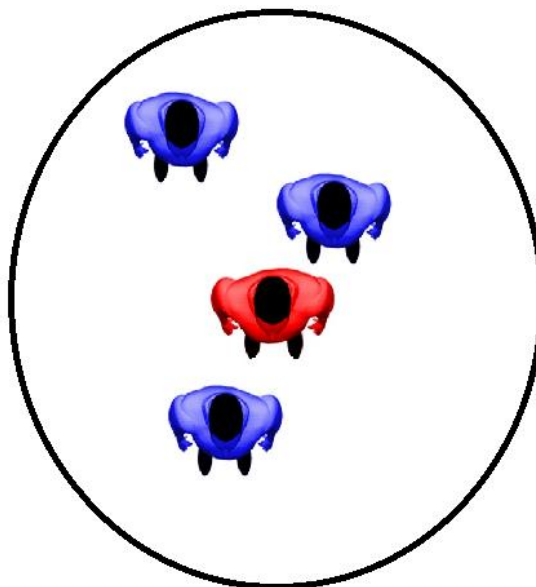
1. Стеснени участъци по трасето или такива в ремонт;
2. Маршрути, където се налага автомобилите да спират и потеглят многократно и др.
3. При предвижване пеша следва да се избягва движението в близост до прозорци, през неосветени участъци, през множество от хора и др.

Ако мислим като нападател ще открием, че бихме избрали за нападение място, където можем да осъществим всичките пет етапа на нападението или поне колкото е възможно повече от тях. Това ще ни позволи да набележим правилно тесните точки и да концентрираме сили и внимание върху тях.

VI. Достъп до периметрите на охрана

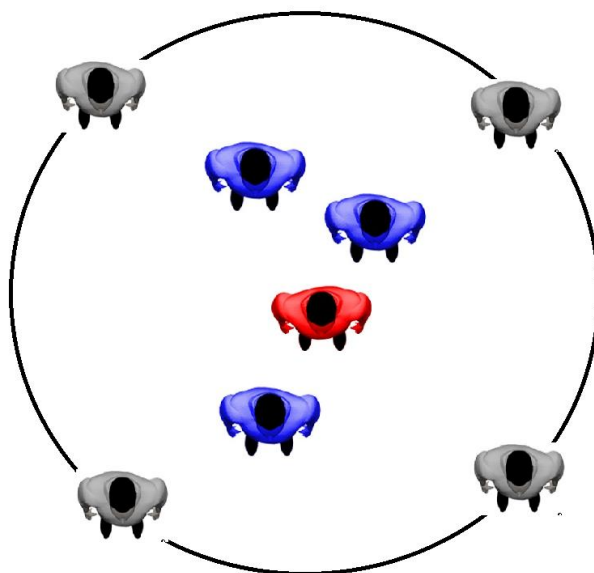
А. Вътрешният периметър е точно около охраняваното лице. Той трябва да е съставен само от охранители от ЕЛО. От трите кръга този е с най-ограничен достъп и трябва винаги пръв да бъде запълнен с необходимия брой охранители. Само лица, които имат лична причина за достъп до охранявания, могат да влизат в него (например, служителят по протокола, сътрудници от персонала на охранявания или член на семейството).

ВЪТРЕШНИЯ КРЪГ (екип за лична охрана - ЕЛО)

Б. Средният периметър е около вътрешния периметър и е запълнен от охранители, които не са в състава на ЕЛО. Това най-често са служители от същото структурно звено, изпратени по-рано на място с цел охранително обезпечаване на събитието. Те осъществяват вторичното филтриране (след това на външния кръг), могат да послужат за подсилване на ЕЛО, а при необходимост заменят излязъл от строя охранител от състава на ЕЛО.

СРЕДНИЯ КРЪГ (ЕЛО и охранители от състава на същото структурно звено, пристигнали по-рано на мястото на събитието или както ги нарича експертния жаргон - авангарден екип – АЕ)

В. Външният периметър е предната линия за отбрана. Най-отдалечената от охранявания, тя е съставена обикновено от местни служители на полицията или по безопасността. Този кръг осигурява достъп до събитието, само на онези лица, които трябва да присъстват там.

Обикновено участващите във външния кръг на охраната не са от същото структурно звено с останалите, което налага строго спазване на субординацията и отлична комуникация между отделните кръгове.

ВЪНШНИЯ КРЪГ (ЕЛО, АЕ и сили от състава на други правоохранителни органи)

На периферията на всеки охранителен кръг трябва да се установи пункт за проверка, така че да се осуети допускането на лица, без съответното ниво на достъп .

А. Внимателната проверка на едно лице трябва да се прецизира дотолкова, доколкото това лице издава сигнали с поведението или вида си.

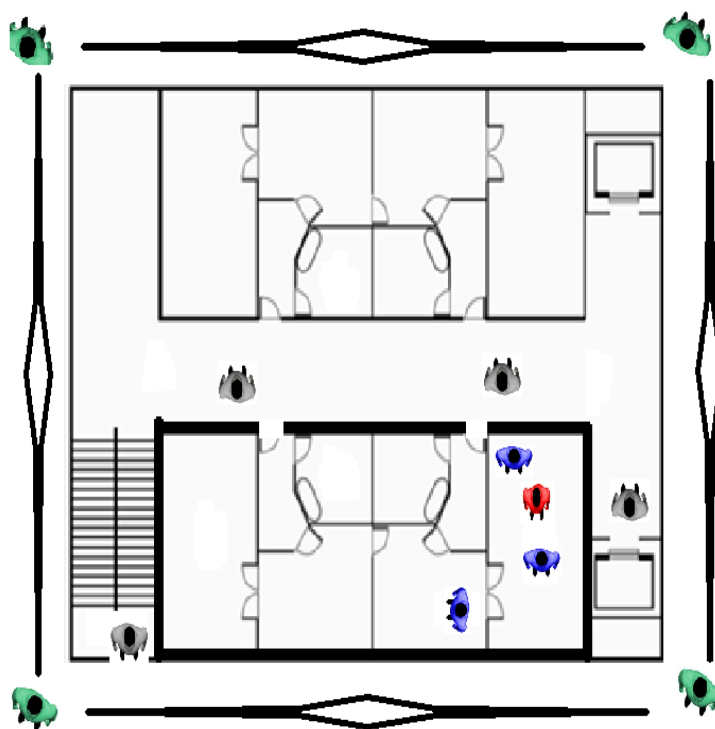
Б. На всеки пункт за проверка се определят начина, средствата и пълнотата на проверката, които зависят от:

1. Наличния брой охранители;
2. Степента на заплаха за охранявания;

3. Очаквания брой на хората или представители на пресата на мястото на събитието;

4. Съобразяване с протокола, когато са планирани официални мероприятия .

Пункт за проверка може да бъде и място, от което се осъществява визуален контрол над случващото се в съответния кръг.

Периметри на охрана и барикади

Около нас има много физически бариери, чиито функции често възприемаме като нещо нормално в ежедневието, но които могат да превърнат в солидно цяло нашите три кръга за осигуряване на безопасност.

А. Постоянни барикади:

1. Стени
2. Огради
3. Градинки
4. Водни препятствия
5. Здания

Б. Временни барикади:

1. Прегради
2. Въжета
3. Вериги
4. Полицейски линии (и или дървени, или
френски барикади)
5. Лента
6. Прегради за стая, завеси и мебели
7. Бодлива или преградна режеща тел
8. Превозни средства
9. Подвижни бетонни бариери

РАЗДЕЛ IV ВИДОВЕ ОХРАНА

I.Постова охрана

А. Най-добре обезпечено с охранителни мерки трябва да бъде жилището на охраняваното лице. Там охраната има най-добрата възможност да контролира жилището, както и прилежащите му територии. Това се осъществява чрез използване на охраняващи кръгове, комбинирано с постова охрана, технически средства за физическа охрана, електронни алармени системи и познаване на района, в който се намира жилището.

Б. Докато охраняваното лице се намира в жилището си, трябва да се определят места за постове, от където е възможно да се наблюдават и контролират всички подстъпи към него.

В. Техническата охрана се явява неразделна част от охранителното обезпечаване на жилищата и по възможност на местоработата на охраняваните лица. Поставените системи не трябва да са очебийни, така че и да предоставят защита на охранявания, и да не нарушават личното му спокойствие.

Най-малко един охраняващ служител трябва да бъде в района на жилището 24 часа, за да следи средствата за техническа охрана и да осигурява пропускателния режим на жилището. Този пост се нарича команден пост или дежурна на жилището, и трябва да бъде поддържан, даже когато охраняваното лице не е въкъщи.

I.1.Командния пост

А. Командния пост или дежурната е отделна стая в или в непосредствена близост до жилището на охраняваното лице, която служи като вътрешен кръг на периметъра.

Б. Тази стая трябва да бъде разположена така, че охранителят или охранителите да имат възможност да наблюдават ефективно жилището и да реагират незабавно в случай на нужда.

В. Трябва да се предвиди разполагането на командния пост близо до това място в жилището, откъдето е най-вероятно да се появи опасността, но достатъчно далече, за да се осигури личното спокойствие на охраняваното лице.

Г. Ако жилището не е достатъчно голямо за разполагане на командния пост в него, тогава той трябва да се обособи в стая извън жилището или намираща се в непосредствена близост до него.

Д. Където и да се намира, командният пост може да служи също и за стая за почивка на членовете от храната, които не са на пост в момента.

Е. Командният пост/дежурната на жилището има две задължения:

1. Служи като координационен и оперативен център на екипите за лична охрана.

а. Поддържа съобщителни връзки с екипите за лична охрана и води дневник на всичко, което се случва в района.

б. Непрекъснато следи радио- и телефонните съобщения и знае точното местоположение на охранявания, в случай на нужда.

в. Осигурява помощ в спешни ситуации, като телефонира на полицията, пожарна и аварийна безопасност, медицински заведения и др.

г. Служи като място за събиране и класифициране на информация, която трябва да се предаде на екипите за лична охрана или охраняваното лице.

д. Поддържа цялото резервно оборудване и екипировка (ако има такива) в добро състояние за работа (например, оръжия, помощни средства радио-станциите и останалата съобщителна апаратура).

2. Охранителите в командния пост поддържат охраната на жилището.

а. Наблюдават всички технически средства за охрана.

б. Ако алармените системи задействат, се разследват причините за случилото се.

в. Поддържат връзка с полицията или служителите от охраната, които са на пост при жилището на охраняваното лице.

г. Подлагат на проверка всички, които посещават жилището.

I.2.Убежище

Друга стая в жилището, в границите на вътрешния периметър на охрана, е убежището. Тази стая осигурява временна защита на охраняваното лице и семейството му. Такава е необходима за разгръщане на охраната в предварително утвърден боен ред, отговаряне на атаката и търсене на помощ от служители на същото структурно звено или други правоохранителни органи. Когато в жилището се определя стая за убежище, трябва да се имат предвид следните фактори:

А. Лесен достъп – охраняваният не трябва да бъде изложен на допълнителна опасност, по време на придвижване към убежището.

Б. Възможности за постоянна охрана – отнася се и за убежището, и за пътя към него.

В. Възможности за отбрана – убежището трябва да се намира в границите на установения действителен периметър, който охраната може да отбранява. То трябва да дава на охраната тактическо предимство и да го превръща в тясна точка за нападателите.

Г. Възможности за комуникация – командният пост трябва да бъде достъпен, в убежището трябва да има комуникационно средство, с което да се съобщи за случващото се в случай на нужда.

Д. Възможности за извеждане на охраняваното лице – Ако цялостта на кръговете от периметъра е изложена на риск, трябва да съществува път за извеждане от опасната зона.

Е. Убежището трябва да бъде подсилено с технически средства за физическа охрана.

Ж. Възможности за продължителна отбрана - със съответното оборудване и запаси, убежището трябва да може да издържи обсада от 15 до 60 минути.

З. Убежището се счита за център на вътрешния периметър.

I.3.Среден и външен периметър

А. Средният периметър е пространството между жилището и стената на външния периметър (ограда, ако има

такава), ако е жилищна кооперация това са общите части на кооперацията. Този участък осигурява на охраната безопасна (за охраняваното лице) зона за работа, ако жилището бъде атакувано.

Охраната трябва да прави периодична инспекция на физическият асигурност на жилището с цел откриване и своевременно отстраняване на нередности.

Б. Външният периметър е участъкът извън стената или оградата, заобикаляща жилището на охраняваното лице, а за кооперация, това е пространството около нея.

I.4. Други фактори, свързани със сигурността и имащи отношение към охраната на жилището, в което живее охраняваното лице са:

А. Проучване на сградите, чиито живущи имат изглед към охраняваното жилище;

Б. Наблюдение на квартала и на пътищата, осигуряващи достъп до жилището на охраняваното лице;

В. Установяване на самоличността на съседите и списък на техните превозни средства с номерата им;

Г. По възможност осигуряване на засилено полицейско присъствие в района.

II. Лична охрана

Личната охрана е непрекъснат, динамичен процес по обезпечаване сигурността на охраняваното лице при гарантирано спазване на всички основни принципи на охраната. Тя се осъществява посредством **екип за лична охрана (ЕЛО)**.

Екипът за лична охрана е оперативно-тактическо формирование от охранителни работници, имащи за задача охрана на определено лице. Естеството на работа предполага служителите от ЕЛО да притежават отлична психо-физическа и тактическа подготовка.

Съществуват различни видове охранителни формации, като най-често разликата е единствено в броя на служителите участващи в нея, което от своя страна кореспондира с качеството на охранителната дейност. Под охранителна

формация разбираме конкретната постройка на всеки един служител от състава на ЕЛО. Конкретната постройка, от своя страна определя и индивидуалните цели и задачи на всеки от охранителните работници участващи във формацията.

II.1. Охранителни формации според броя на служителите в тях

Ръководните принципи при разполагането на служителите в охранителната формация са:

А. Като основно правило, охранителите в разположението трябва да се опитват да стоят на разстояние една ръка от охраняваното лице.

Б. Видовете разположения, които се използват, ще зависят от броя на наличните служители.

В. Първостепенно задължение на основния охранител е да стои колкото е възможно по-близо до охраняваното лице, за да подсигури прикритие на тялото му.

Г. Сред множество хора, да не се допуска действията им да повлияят на концентрацията на служителите от ЕЛО.

Д. Секторите за наблюдение да се покриват през цялото време.

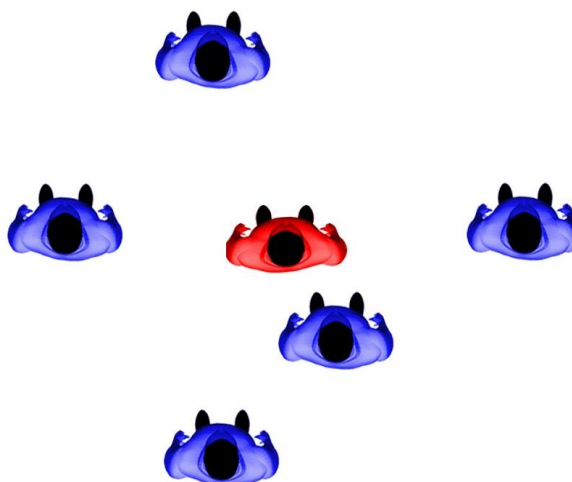
Е. Разположението от охранителите ще се пригоди към обстановката, в която се намират.

1. Претъпкани райони изискват по-сбито разположение на охранителите спрямо охраняваното лице.

2. Отворените пространства могат да разхлабят разположението на охранителите, дотолкова че да могат да реагират при възникнала заплаха.

Ж. Охранителната формация трябва да е гъвкава и участващите в нея служители да умеят да разменят местата си, респективно зоните си за отговорност без това да предизвиква, каквито и да било смущения или промяна на основната постройка.

II.1.1.Формация от пет охранители (ромб)

А. Основен охранител (ръководител на ЕЛО), той е експерт по охрана и осигурява близка защита на охраняваното лице. Основният охранител планира, администрира и контролира екипа за охрана. В зависимост от размера и обхвата на охранителната задача, основният охранител делегира отговорности на някой от останалите членове на екипа, според ситуацията и нуждите.

51

Основни задачи:

1. Ходи на една ръка разстояние зад охранявано лице;
2. Осигурява близка защита на охраняваното лице;
3. Служи като телесен щит за охраняваното лице в случай на евентуално нападение.

Основният охранител има допълнителни отговорности като:

1. Изгражда добро разбирателство с охраняваното лице и обкръжаващия го персонал;
2. Ръководи охранителния екип;
3. Носи най-голямата отговорност;
4. Обучава служител от екипа за евентуален негов заместник.

Б.Отговорности на оперативните охранители (ляв и десен оперативен) Двата оперативни охранители заемат своите места от двете страни на охраняваното лице в избраната формация и изпълняват възложените им задачи, като контролират секторите за наблюдение, съответно ляв и десен. Тези охранители са взаимно-заменими, тъй като формациите могат да се променят.

Основни задачи:

1.Осигуряват визуално покриване на сектора си за наблюдение, в зависимост от страната от която се намира оперативния охранител;

2.Следят за необичайни неща, които могат да представляват потенциална заплаха;

3.Подпомагат основния охранител в осигуряването на физическа защита на охраняваното лице по време на нападение;

4.Реагират на заплахите в техния сектор за наблюдение.

Другите отговорности на оперативните охранители включват:

1.Работят под ръководството на основния охранител или определения от него заместник;

2.Носят отговорност за всичките им зачислени оръжия и екипировка, необходими за изпълнението на възложените им задачи.

В.Отговорности на предния оперативен. Той заема мястото си пред охраняваното лице и води ЕЛО по време на придвижване. Стриктно спазва сектора си за наблюдение (отпред) и контролира случващото се в него.

Основните задачи и допълнителните отговорности на предния оперативен се препокриват с тези на левия и десния оперативни охранители.

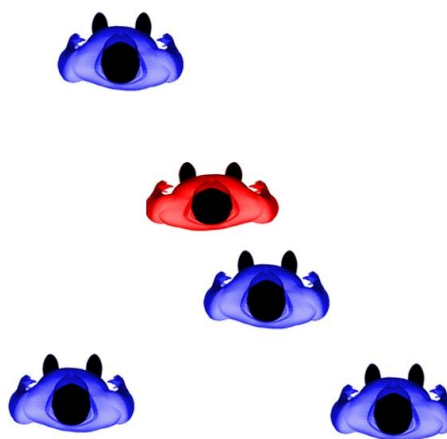
Г.Отговорности на задния оперативен. Той заема мястото си зад основния охранител, като определения му сектор за наблюдение е назад.

Контролира всичко случващо се зад охраняваното лице поддържа готовност за реакция при възникнала опасност.

Основните задачи и допълнителните отговорности на задния оперативен се препокриват с тези на левия и десния оперативни охранители.

При тази конфигурация всеки от оперативните охранители има зона за отговорност от 90 градуса, което значително повишава шансовете за своевременно забелязване на атаката и предприемането на адекватни мерки по пресичането ѝ. Колкото по-рано е забелязано едно нападение, толкова повече време ще остане за реакция.

II.1.2.Формация от четирима охранители (малък ромб)

53

А. Основен охранител - Това е най-малката формация, в която основният охранител осигурява само най-близката или физическото прикриване (с тялото си) на охраняваното лице и няма друг сектор за наблюдение. По подобие на предната формация, той ръководи ЕЛО и осъществява комуникацията с охраняваното лице.

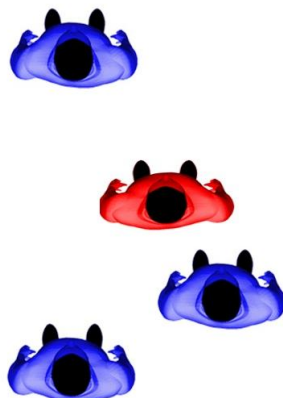
Б.Преден оперативен - Основните и допълнителните му отговорности са същите, както при формация с пет охранители. При предвижване, той води ЕЛО и пръв осъществява визуален контрол по маршрута на движение. Секторът му за наблюдение е напред и контролира всичко случващо се там.

В.Заден ляв и заден десен оперативни - За разлика от формацията с петима охранители, тук имаме двама оперативни, които са разположени зад основния охранител, респективно в ляво и дясно на него. Техните сектори за

наблюдение са назад и ляво и съответно назад и дясно. При тази формация се поставят двама охранители в задната част на формацията, защото много голям брой от извършените нападения над охранявани лица са започнали именно от там.

Тримата оперативни си поделят сектори за наблюдение от по 120 градуса и се стараят да не си ги препокриват.

II.1.3.Формация от трима охранители (клин)

54

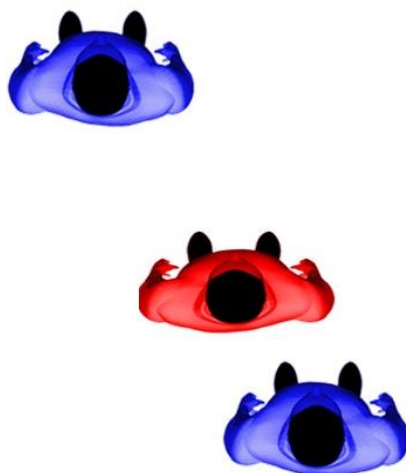
А. Основен охранител - Тук, освен че осигурява най-близката защита служи за телесен щит на охраняваното лице и ръководи ЕЛО, основният охранител осъществява контрол и в сектора си за наблюдение. Секторът му е ляв или десен, като това се определя от координатата му спрямо охраняваното лице (тя може да е лява или дясна). Допълнителната му функция произхожда от необходимостта да се спазват основните принципи на охраната, а единият от тях е 360-градусово покриване на периметъра около охраняваното лице.

Б. Преден оперативен - Всички негови задължения в състава на формацията остават същите, както и в другите формации. Контролира всичко, което се случва пред охраняваното лице, респективно ЕЛО.

В.Заден оперативен - Неговата отговорност в състава на тази формация е да води наблюдение на сектора отзад и ляво или отзад и дясно, в зависимост от разположението на основния охранител във формацията.

Тримата охранители си поделят сектори за наблюдение от по 120 градуса и се стараят да не си ги препокриват.

II.1.4.Формация от двама охранители

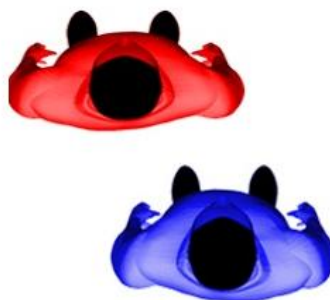

А. Основен охранител - Освен основните охранителни отговорности в ЕЛО, той покрива и 180-градусов сектор за наблюдение. Този сектор е назад и ляво или назад и дясно, в зависимост от избраната координация спрямо охраняваното лице.

55

Б. Преден оперативен - Той ма сектор за наблюдение от 180 градуса, напред и ляво или напред и дясно, като той също се определя спрямо координацията на основния охранител.

II.1.5.Формация от един охранител (ескорт)

Формацията се състои само от основен охранител, който трябва да съвмести отговорностите на всички изброени до тук участници в ЕЛО. Секторът му за наблюдение е 360 градуса.

РАЗДЕЛ V

Авангард

I.Авангард - оперативно-тактическо формирование, съставено от двама или повече служители на определено структурно звено, което формирование има за цел да вземе всички необходими предохранителни мерки, с оглед нормалното протичане на определено мероприятие. Броят на служителите в състава на авангарда се определя от нивото на застрашеност на охраняваното лице, ранга и големината на мероприятието, както и от мястото, на което ще се проведе то.

Основната цел на авангардния екип (АЕ) е безпрепятственото, от охранителна гледна точка, протичане на конкретно мероприятие.

II.Задачи за изпълнение от АЕ:

А.Действия на АЕ преди пристигането на охраняваното лице и ЕЛО.

АЕ отговаря за планирането и изпълнението на предохранителните мерки преди посещението на охраняваното лице.

56

1. Изготвя план за охрана на мероприятието;
2. Извършва охранително обследване на маршрутите за предвижване до мероприятието и предлага основен и резервен маршрут;
3. Извършва охранително обследване, включително и с технически средства, на мястото на провеждане на мероприятието и прилежащите територии;
4. Уточнява сценария, по който ще протече мероприятието с представител на организаторите;
5. Изготвя план за евакуация, при евентуално нападение;
6. Осъществява връзка с най-близкото медицинско заведение, където може да бъде оказана спешна помощ;
7. АЕ оформя средния кръг на охрана;
8. Поддържа постоянна връзка с ЕЛО и дежурен център, ако има такъв, както и със служителите от други

правоохранителни органи, оформящи външния кръг на охрана. Така при пристигането на охраняваното лице с ЕЛО, се оформят трите кръга на охрана.

9. Осъществява пропускателен режим;

10. Определя място за убежище, подстъпите към него и го поставя под постоянна охрана;

11. Проверява и контролира храните и напитките, ако има такива;

12. В сгради - профилактира асансьори, стълбища и аварийни изходи. Осигурява асансьорен техник .

13. АЕ установява има ли камери за наблюдение, записват ли те, както и къде и колко се съхраняват записите;

14. Има ли пожаро-известителна система и нейната изправност;

15. Набелязва тесните точки, на самото място за провеждане на мероприятиято, както и по маршрутите на движение;

16. Контролира всичко случващо се на мястото преди, по време на протичане, а и след приключване на мероприятиято.

Б. Действия на АЕ след пристигането на охраняваното лице и ЕЛО.

1. По най-бързия начин сглобява концентричните кръгове на охрана;

2.Следи и контролира всичко случващо се в средния периметър;

3. Привежда в действие плана за евакуация на охраняваното лице, при възникване на необходимост от това;

4. Осъществява постоянна връзка с другите кръгове на охрана;

5. При необходимост подсилва ЕЛО с допълнителен служител;

6. Заетите постове от АЕ, както и пунктовете за осъществяване на пропускателен режим се освобождават след

окончателното отпътуване на охраняваното лице от обследвания периметър;

В. Действия на АЕ след окончателното отпътуване на охраняваното лице и ЕЛО.

1. Задържа постове в заетия охраняван периметър още известно време след окончателното отпътуване на охраняваното лице;

2. Поддържа готовност, в случай че се наложи охраняваното лице да се върне в безопасния периметър;

3. На АЕ може да бъде възложена функция по контранаблюдение;

4. След като АЕ е убеден, че охраняваното лице окончателно е отпътувало и няма да се върне в безопасния периметър, освобождава постове и задачата се счита за изпълнена.

III. Състав на АЕ

А. Началник на АЕ

Б. Оперативни служители от авангарда

В. Временен команден пункт, ако е определен такъв

IV. Основни отговорности на началника на АЕ

По правило, за началник на АЕ се назначава заемащият най-висока длъжност измежду избраните служители или най-опитният от тях. Той има следните функции:

А. Ръководи и координира всички действия на служителите от АЕ;

Б. Носи отговорност за всички служители от състава на АЕ, както и за повереното им материално-техническо осигуряване;

В. Назначава и освобождава всички постове и пунктове за проверка свързани с мероприятиято;

Г. Осъществява и поддържа връзка с представители на организаторите на мероприятиято и на служителите от външния периметър на охрана;

Д. Определя тесните точки по маршрутите на движение и на мястото на мероприятияето и взима необходимите мерки за обезпечаването им;

Е. Поддържа постоянна връзка с ЕЛО.

V. Специфични отговорности на началника на АЕ

А. Посреща охраняваното лице и ЕЛО на мястото на пристигането в момента на пристигането на кортежа;

Б. Води през цялото време охраняваното лице и ЕЛО до окончателното им отпътуване от обекта;

В. Запознава служителите от ЕЛО с изготвените планове за евакуация, в случай на нужда от такава и конкретните отговорности на подчинените му служители от АЕ;

Г. Стои в близост до началника на ЕЛО, като не нарушава вътрешния охранителен кръг;

Д. Определя свой заместник, който при необходимост ще поеме функциите му.

59

VI. Основни отговорности на оперативните служители от авангарда

А. Застават на пост поне един час преди пристигането на охраняваното лице;

Б. Докладват нужната информация;

В. Поддържат цялостна и постоянна охрана на възложения им пост;

Г. Остават на пост, докато не бъдат освободени;

Д. Запознават се в детайли с мястото, на което се намират;

Е. Изучават изготвения план за евакуация и ролите на всички участници в него;

Ж. Ако се охранява конкретно помещение, постът се заема веднага, след като е приключила проверката му;

Оперативните работници от авангарда съставляват основната част на средния охранителен периметър.

VII. Специфични отговорности на оперативните служители от авангарда

А. Запознават се с функциите, които трябва да изпълнява на поста или пункта за проверка;

Б. Познават добре тактиката на действие на ЕЛО;

В. Поддържат постоянна готовност за реакция при атака от тяхната зона;

Г. Взаимозаменяеми са с останалите служители от АЕ;

Д. Запознати са с работата на поверените им технически средства (рентгени, метал-детекторни рамки, ръчни метал-детектори, апарати за откриване на взривни устройства и др.);

VIII. Временен команден пункт

60

При големи мероприятия, на които в повечето случаи присъстват и повече от едно охраняемо лице е необходимо определянето на временен команден пункт. Целта е там да се синтезира и анализира цялата постъпваща информация, за да се осигури отлична координация на действията на всички ЕЛО и АЕ, имащи отношение към мероприятиято.

Командният пункт е с денонощен работен режим и се премахва след окончателното приключване на мероприятиято.

А. Служи като център, от който се ръководят всички действия на ЕЛО и АЕ;

Б. Следи всички радио-комуникации;

В. Записва всички движения на охраняваното лице или лица;

Г. Служи като стая за отдых на охранителите;

Д. Предоставя място за склад на оборудването, което ЕЛО и АЕ използват.

IX.Къс авангард

Къс авангард е оперативно-тактическо формирование от двама или повече служители, чиято цел е да изпълни основните задачи на авангарда в условията на силно ограничен от времето период. Неговите основни функции са следните:

А. Запознава се с маршрутите за пристигане и отпътуване от мероприятиято;

Б. Запознава се с мястото на провеждане на мероприятиято (сграда или открито пространство);

В. Изготвя план за броя и местата на постове и разполага служители на тях;

Г. Изготвя план за евакуация и реакция на служителите от АЕ при нападение;

Д. Изпълнява, колкото е възможно повече от основните задачи за изпълнение на авангарда;

Е. Задържа заетите постове до окончателното отпътуване на охраняваното лице от мероприятиято;

Ж. В някои случаи играе и ролята на контра-разузнавателен екип.

З. Изгражда и поддържа постоянна комуникация с ЕЛО, служител от организаторите и др.

И. Посреща и съпровожда охраняваното лице и ЕЛО през време на мероприятиято, а след неговия край организира и изпращането му;

Й. Работи в силно ограничени от времето условия.

К. Набелязва и обезпечава тесните точки, както по маршрутите на предвижване, така и на мястото на мероприятиято. Същите свежда до знанието на ЕЛО.

Х. Разузнавателен екип (РЕ)

Това е оперативно-тактическо формирование от двама или повече служители, чиято основна цел е да предвижда и предотвратява нападения над охраняваното лице. РЕ набира и бързо анализира информация за заплахи срещу охраняваното лице. По правило в състава му влизат по-опитни служители, задължително усвоили основно умение бързо да набавят и анализират информация.

Събирането и анализирането на информация от РЕ спомага за:

А. Потвърждаване на потенциална(и) заплаха(и);

Б. Идентифициране на тенденции и нови тактики при заплахите;

В. Установяване нуждите за повишаване на охранителните мерки, за да се преодолее всяка потенциална заплаха;

Г. Предлага минимума от ресурси (въоръжение, технически средства и др.) на ЕЛО, за да се оптимизира неговата работа.

РЕ предоставя няколко оперативни предимства на ЕЛО: Както беше посочено по-горе, набраната информация позволява на ЕЛО да предвижда и предотвратява нападения. Например, РЕ дава възможност да се прецени дали една евентуална заплаха изисква увеличаване на охранителния екип, като добавяне на допълнителни служители към него или не.

РЕ трябва да предаде всичката актуална разузнавателна информация на основния охранител и водача, колкото е възможно по-бързо. Всяко забавяне на предаването на тази информация може да даде време на нападателите да извършат атаката.

Делегирането на отговорностите е много важно. След набирането на информация, се уверете в това, че основния охранител е осведомен своевременно. Съответната разузнавателна информация трябва да бъде предоставена на всички членове на охранителния екип. В случай на по-голям/разширен ЕЛО, отговорностите могат да бъдат

допълнително делегирани на конкретно избран оперативен охранител.

XI. Екип за контра-наблюдение (ЕК)

Това е оперативно-тактическо формирование от двама или повече служители, които извършват контра-наблюдение преди, по време на и след приключване на някакво мероприятие. Тяхната основна задача е да откриват наблюдение или особен интерес към охраняваното лице, както и към работата на ЕЛО. Фокусът на ЕК трябва да бъде върху предварително набелязаните за тесни точки места. Точно те представляват и най-голям интерес за евентуалните нападатели.

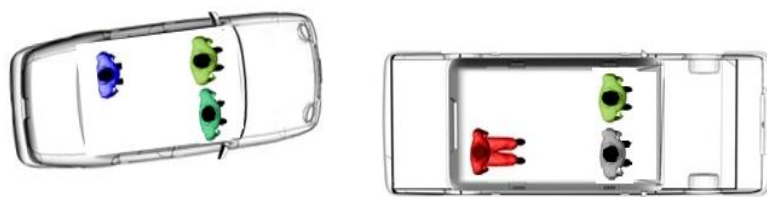
ЕК извършва поредица от действия, когато има достоверни данни, че е открито вражеско наблюдение. Служителите от ЕК следят дейността на заподозряното лице или група и докладват за тях на съответните началници, както и предприемат мерки за спиране на наблюдението. По-големите ЕЛО могат да имат собствени звена за контра-наблюдение, назначени към тях, но в повечето случаи тази дейност се осъществява от служители от АЕ.

РАЗДЕЛ VI

Кортеж

Всеки служител от състава на ЕЛО има определени функции в осъществяването на охраната. Конкретните зони на отговорност на всеки един оперативен охранител, трябва да бъдат определени предварително. Зоната на отговорност се дефинира като визуалното и физическо пространство, за което отговаря лично всеки оперативен охранител. Всеки един оперативен охранител наблюдава определената му зона на покритие и реагира на потенциални или действителни заплахи, за да осигури, както безопасността на охраняваното лице, така и на останалите оперативни охранители от ЕЛО. Зоните на отговорност се контролират стриктно, независимо от това, дали охраняваното лице стои на място, придвижва се пеша или се вози в автомобил.

Позиционирането (разполагането) на кортежа е задължителен елемент, който трябва да се има предвид при определяне на зоните на покритие на всеки един оперативен охранител. Шофьорите трябва да разположат автомобилите така, че охраняваното лице, заедно с ЕЛО да бъдат прикрити от потенциални заплахи. Например, лимузината е насочени по посоката на движението, докато оперативният автомобил е разположен под ъгъл от 45 градуса, наляво или надясно откъм външната страна на лимузината - в зависимост от вида на пристигането. Както е посочено във **Фигура 1**:

Фиг.№ 1

Зоните на отговорност на оперативните охранители са определени така, че да осигурят ефективно наблюдение на 360 градуса покритие около кортежа. При разполагането на кортежа, също така, е предвидено да се даде възможност за бързо отпътуване, ако това стане необходимо. Поради това, шофьорите трябва да оставят достатъчно отстояние между

автомобилите, за да може да се отпътуват бързо и без да си пречат.

При тази конфигурация охраняваното лице седи отзад в дясно на лимузината, а непосредствено пред него на предна дясната седалка е мястото на основния охранител. Основно вниманието му е ангажирано с охраняваното лице, но освен това има и зона на отговорност, а именно напред.

Във втория (оперативен) автомобил са местата на оперативните охранители, в случая преден и заден оперативни. Предният оперативен (ПО) заема мястото си на предна дясна седалка, а задният оперативен (ЗО) - на задна лява седалка. Те разделят периметъра на две 180-градусови зони, които са:

А. ПО - напред и наляво, зоната му на отговорност в известна степен се препокрива с тази на основния охранител, но това е с цел по-добър контрол на зоната. При по-ниска скорост на придвижване или спрял кортеж, той контролира достъпа до вратата на охраняваното лице.

Б. ЗО - назад и надясно, той сяда в автомобила по начин, който ще му позволи да води ефективно наблюдение и контрол над зоната си.

При тази постройка на ЕЛЮ в автомобилите получаваме 360-градусово покритие на периметъра около нас.

Влизането и излизането на охраняваното лице от автомобила, с който се придвижва трябва да бъде извършвано особено внимателно, тъй като именно там има голяма опасност от извършване на нападение. Тези действия представляват една постоянна тясна точка, която ЕЛЮ не трябва да забравя никога. Тук се открояват два основни варианта, а именно:

А. Нормално излизане/влизане от автомобила;

Б. Обратно излизане/влизане от автомобила.

Ще посочим вариантите на влизане и излизане от автомобилите само във формация от трима охранители.

Нормално излизане/влизане на охраняваното лице в автомобила

Когато това е възможно, лимузината трябва да спре точно пред входа на обекта. Вратата на автомобила, от която

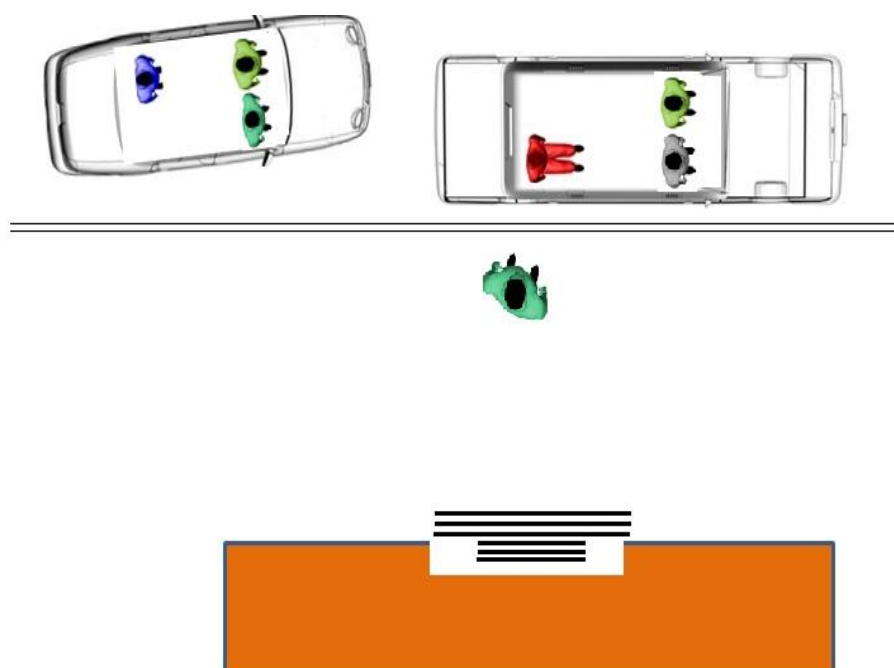
охраняваното лице ще излезе, трябва да бъде към сградата, в която охраняваното лице ще влезе. Също така, при отпътуване, вратата на автомобила, в която охраняваното лице ще влезе, трябва да бъде към сградата, от която охраняваното лице е излязло.

Използването на конфигурация на нормално влизане/излизане на охраняваното лице от автомобила при пристигане и отпътуване на кортежа осигурява охраняваното лице, да бъде изложено на опасност за най-краткото възможно време, което го прави по-малко уязвимо от евентуално нападение.

По време на пристигане от нормалната страна, преди пристигането на кортежа, авангардът определя точното място за спиране на лимузината, пред входната врата на обекта. Двата автомобила са спрели, зоните за отговорност са контролирани и служител от АЕ очаква окончателното спиране на кортежа. **Вижте фигура 2.**

Във всички кортежи, основният охранител пътува на предната пътническа седалка на автомобила на охраняваното лице. Охраняваното лице седи точно зад него. В автомобилите с ляв волан, охраняваното лице седи на задната дясна пътническа седалка. Припомнете си, че за нормалното влизане/излизане от автомобила се изисква вратата на обекта да бъде разположена на страната, която е по-близка до охраняваното лице.

66

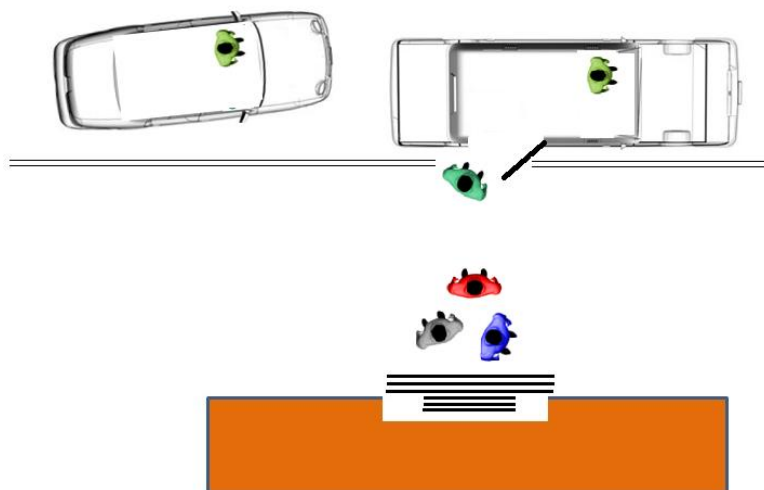
Фиг. № 2

В. Основният охранител излиза от лимузината и застава до задна дясна врата.

При тази ситуация всички позиции са заети, периметърът се контролира и основният охранител отваря вратата на охраняваното лице за нормално излизане /фиг. № 4/.

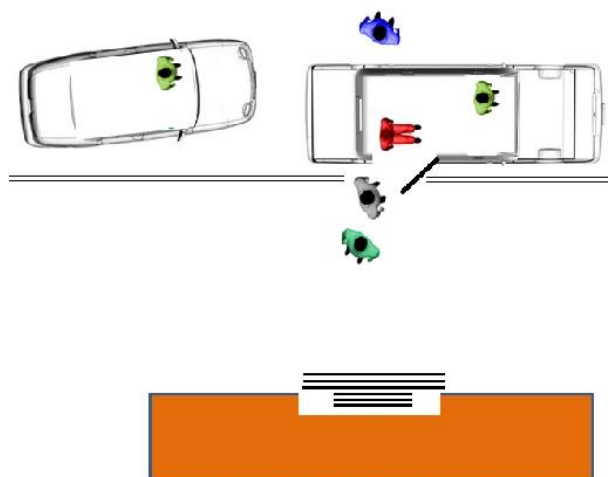
По време на отпътуване от нормалната страна, процедурите от пристигането се обръщат. Тези за отпътуване започват, когато започне придвижването от обекта към кортежа. При излизане от даден обект, отпътуването от нормалната страна е за предпочитане. При него, охраняваното лице може да излезе от обекта и влезе направо в задната дясна врата на лимузината, намалявайки по този начин излагането му на потенциална заплаха.

Външни позиции по време на отпътуване от нормалната страна.

Фиг. № 5

А. ПО, непосредствено преди приближаването към лимузината, избързва с 2-3 крачки, за да може да отвори вратата на охраняваното лице, като я задържа така до влизането му вътре. Зоната му за отговорност (180 градуса) е всичко случващо се напред и в дясно на лимузината /фиг. № 5/.

Фиг. № 6

Б. Основният охранител се грижи за безпрепятственото влизане в лимузината на охраняваното лице, като го прикрива с тялото си /фиг. № 6/.

В. ЗО съпровожда движението на охраняваното лице и с няколко по-бързи крачки заема позиция на задна лява врата на лимузината, с гръб към нея. Зоната му за отговорност (180 градуса) е назад и в ляво на лимузината /фиг. № 6/.

69

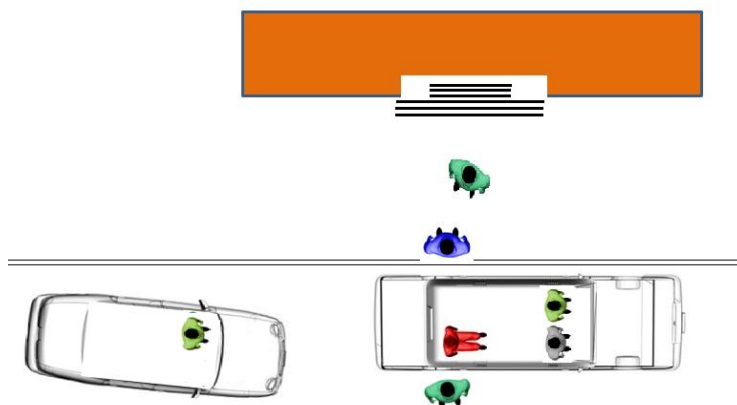
След като охраняваното лице е заело мястото си в лимузината и вратата е затворена, пръв се отправя към мястото си основният охранител. След като и той е на своята позиция, ПО и ЗО едновременно се отправят към техните места в автомобила, заемат своите позиции вътре и така кортежа е готов да отпътува.

Обратно излизане/влизане от автомобила

При пристигане от обратната страна, преди кортежа да пристигне, авангардът определя точното място за спиране на лимузината пред входната врата на обекта. Авангардът избира мястото, на което иска вратата на лимузината да бъде отворена, когато кортежа спре.

Терминът обратна страна означава, че обектът, към който сме се насочили, е от лявата страна на лимузината спрямо позицията на пристигане на автомобилите.

Външни позиции по време на пристигане от обратната страна:

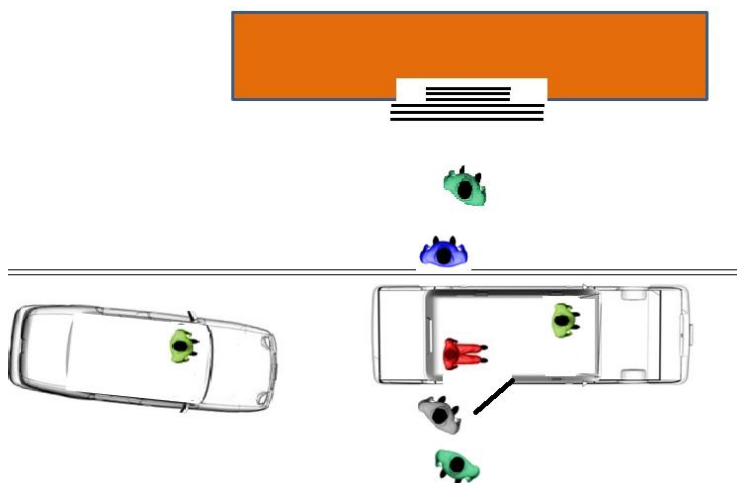

Фиг.№ 7

А. ПО напуска мястото си в автомобила и заема позиция на дясната врата на лимузината, с гръб към нея. Зоната му за отговорност е 180 градуса пред него /фиг. № 7/.

Б. ЗО напуска мястото си в автомобила и заема позиция на задната лява врата на лимузината, с гръб към нея. Той също покрива зона от 180 градуса пред себе си /фиг. № 7/.

При тази постройка на оперативните охранители имаме 360-градусово покритие на периметъра. След като са се уверили, че е безопасно, ПО подава сигнал на основния охранител, че няма видими опасности.

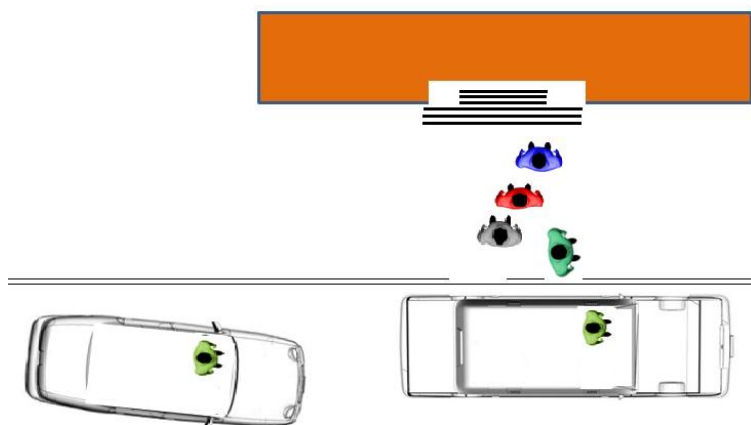
Фиг.№ 8

В. Основният охранител излиза от лимузината и застава до задна дясна врата /фиг. № 8/.

Разликата от нормалното излизане от автомобила е в това, че охраняваното лице остава по-дълго време на

открито, а движението между лимузината и оперативния автомобил става по-бавно.

Що се отнася до състава на ЕЛО, разликата при обратното слизание е в това, че при потеглянето, от лимузината към обекта оперативните охранители разменят местата си, т.е ЗО става ПО, а ПО - ЗО. При тази промяна, те разменят напълно функциите си в ЕЛО, в това число и зоните си за отговорност /фиг. № 9/.

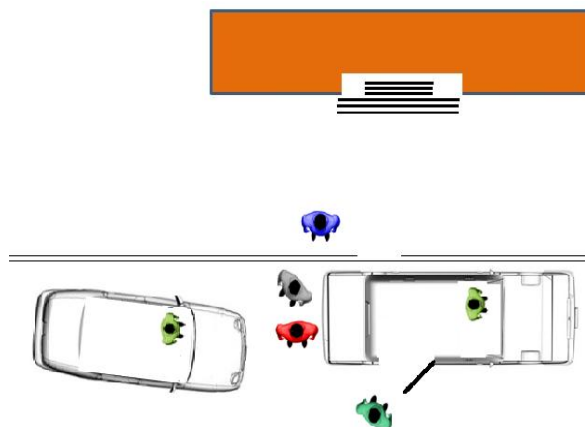
Фиг. № 9

Отново имаме 360-градусово покриване на периметъра и запазена формация на ЕЛО.

Външни позиции при отпътуване от обратната страна:

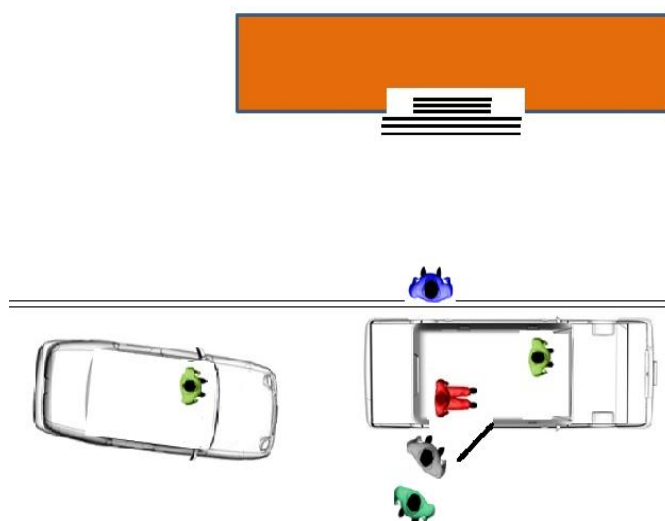
При външното позиционирането на оперативните охранители няма отклонения спрямо формацията на нормалното отпътуване. Разликата идва от там, че движението на охраняваното лице става между двата автомобила и се получава по-бавно, отколкото при нормалното влизане.

А. ПО, непосредствено преди приближаването към лимузината избързва с 2-3 крачки, за да може да отвори вратата на охраняваното лице, като я задържа така до влизането му вътре. Зоната му за отговорност (180 градуса) е всичко случващо се напред и в дясно на лимузината /фиг. № 10/.

Фиг.№ 10

Б. Основният охранител се грижи за безпрепятственото влизане в лимузината на охраняваното лице, като го прикрива с тялото си /фиг. № 11/.

Фиг.№ 11

В. ЗО съпровожда движението на охраняваното лице и заема позиция на задна лява врата на лимузината, с гръб към нея. Зоната му за отговорност (180 градуса) е назад и вляво от лимузината.

След като охраняваното лице е заело мястото си в лимузината и вратата е затворена, пръв се отправя към мястото си основният охранител. След като и той е на своята позиция, ПО и ЗО едновременно се отправят към техните места в автомобила, заемат своите позиции вътре и така кортежа е готов да отпътува.